

ROZSUDEK SOUDU (pátého rozšířeného senátu)

19. října 2006*

Ve věci T-311/04,

José Luis Buendía Sierra, úředník Komise Evropských společenství, s bydlištěm v Bruselu (Belgie), zastoupený M. van der Woudem a V. Landes, advokáty,

žalobce,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené G. Berscheidem a V. Jorisem, jako zmocněnci, ve spolupráci s D. Waelbroeckem, advokátem,

žalované,

* Jednací jazyk: francouzština.

jejímž předmětem je návrh na zrušení:

- rozhodnutí generálního ředitele právní služby Komise udělit žalobci pouze jeden prioritní bod generálního ředitelství v rámci povýšovacího období 2003, které bylo sděleno dne 2. července 2003 a potvrzeno rozhodnutím orgánu oprávněného ke jmenování oznámeným dne 16. prosince 2003;

- rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování neudělit žalobci žádný zvláštní prioritní bod za další činnost v zájmu orgánu v rámci povýšovacího období 2003, které bylo oznámeno prostřednictvím systému Sysper 2 dne 16. prosince 2003;

- následujících rozhodnutí: rozhodnutí orgánu pověřeného ke jmenování udělit žalobci celkem 20 bodů v rámci povýšovacího období 2003; seznam zásluh úředníků v platové třídě A5 v rámci období 2003 zveřejněný v *Administrativních informacích* č. 69-2003 ze dne 13. listopadu 2003; seznam úředníků povýšených do platové třídy A4 v rámci období 2003 zveřejněný v *Administrativních informacích* č. 73-2003 ze dne 27. listopadu 2003 a v každém případě rozhodnutí o nezapsání jména žalobce na výše uvedené seznamy;

- v případě potřeby rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování ze dne 15. června 2004, kterým se zamítá jeho stížnost podaná dne 12. února 2004,

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(pátý rozšířený senát),

ve složení M. Vilaras, předseda, M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby
a K. Jürimäe, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: I. Natsinas, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. září 2005,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- ¹ Článek 26 první a druhý pododstavec služebního řádu úředníků Evropských společenství, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „služební řád“), zní:

„Osobní spis úředníka obsahuje:

- a) všechny písemnosti týkající se jeho služebního poměru a všechny zprávy týkající se jeho způsobilosti, výkonnosti a chování;

b) všechny připomínky úředníka k těmto písemnostem.

Písemnosti se zapisují, číslovají a číselně řadí; písemnosti uvedené v písmenu a) nemohou být použity nebo uvedeny orgánem proti úředníkovi, pokud s nimi před jejich zařazením nebyl seznámen.“

2 Článek 43 první pododstavec služebního řádu stanoví:

„Způsobilost, výkonnost a chování každého úředníka ve službě, s výjimkou úředníků v platových třídách A1 a A2, podléhají pravidelným posudkům vypracovaným nejméně jednou za dva roky, za podmínek stanovených každým orgánem, v souladu s ustanoveními článku 110.“

3 Článek 45 odst. 1 první pododstavec služebního řádu zní následovně:

„O povýšení rozhoduje orgán oprávněný ke jmenování. Provádí se jmenováním úředníka do nejbližší vyšší platové třídy v jeho kategorii nebo službě, kam přísluší. Provádí se výhradně výběrem z okruhu úředníků, kteří splnili minimální dobu ve své platové třídě, po zvážení srovnatelných zásluh úředníků připadajících v úvahu pro povýšení a posudků na ně.“

4 Dne 30. října 2001 přijala Komise sdělení SEK(2001) 1697 o „zprávě o vývoji služebního postupu“ (hodnocení zaměstnanců) a povyšování. V tomto sdělení stanoví své směřování v oblasti personální politiky, a to tak, aby se „propoj[il] vývoj

služebního postupu s hodnocením výsledků dosažených zaměstnancem a jeho potenciálu“. Zejména uvádí, že se „[nový systém povyšování] bude hlavně vyznačovat tím, že bude založen na zásluhách“. Komise dodává, že tyto „zásluhy jsou dynamickým a kumulativním konceptem („kapitál“) [...] Kvantifikován je pomocí bodovacího systému. Po určité době (podle shromážděných zásluh) dává bodový „kapitál“ úředníkovi nárok na to, aby byl navržen na povýšení do vyšší platové třídy“. Komise upřesňuje, že „známky a hodnocení získané v rámci [...] [z]práv o vývoji služebního postupu odpovídají bodům za zásluhy“ (dále jen „BZ“), které jsou doplněny o prioritní body (dále jen „PB“). Komise zdůrazňuje, že „udělení [těchto PB] musí být vždy písemně odůvodněno s uvedením argumentů, které souvisejí se zásluhami“. Jsou „určeny jako odměna pro úředníky považované za nejzasloužilejší, přičemž výhledově zvyšují jejich možnosti povýšení nebo jim již teď umožňují dosáhnout povýšení v rámci probíhajícího povyšovacího období“. Komise upřesňuje, že „[u]dělení [PB] musí být též odůvodněné na základě podrobně vypracovaného hodnocení“. Dodává, že „[PB] budou udělovány na základě hierarchicky seřazených kritérií, jejichž účelem je rozřadit zasloužilé zaměstnance“. Komise uvádí, že „[z]ákladním kritériem je srovnání zásluh v rámci celého [generálního ředitelství], s přihlédnutím zejména k potenciálu dané osoby (na základě objektivního hodnocení provedených činností a projevené způsobilosti)“. Komise klade důraz na skutečnost, že „účelem systému je zejména zajistit co nejvyšší možnou míru konzistentnosti mezi hodnoceními různých útvarů Komise“. Nakonec upřesňuje, že „[l]ogicky jde také o zajištění srovnatelnosti tempa povyšování všech zaměstnanců mezi jednotlivými generálními ředitelstvími“.

- 5 Dne 26. dubna 2002 přijala Komise rozhodnutí o obecných prováděcích ustanoveních k článku 43 služebního řádu a rozhodnutí o obecných prováděcích ustanoveních k článku 45 služebního řádu (dále jen „OPU 43“ a „OPU 45“).
- 6 Podle čl. 1 odst. 1 OPU 43 „se každoročně vypracovává“ pravidelná zpráva nazvaná zpráva o vývoji služebního postupu (dále jen „ZVSP“) „týkající se způsobilosti, výkonnosti a chování každého stálého zaměstnance ve službě [...]“.

- 7 Článek 2 odst. 1 OPU 43 vymezuje pojmy BZ a PB pro účely OPU 43 a OPU 45. Článek 2 odst. 1 druhý až pátý pododstavec OPU 43 stanoví:

„[BZ] i [PB] se udělují odměnou za zásluhy, udělení [PB] musí být vždy odůvodněno skutečnostmi založenými na zásluhách.

[BZ] jsou body, které vyplývají ze známek a hodnocení podle zprávy o vývoji služebního postupu.

[PB] jsou body, které mohou udělit:

- a) generální ředitelé (pokud jde o zaměstnance A/LA) [...], a to zasloužilým zaměstnancům po vypracování zpráv o vývoji služebního postupu v [generálním ředitelství] nebo v dotyčném útvaru. Kritéria pro udělení jsou stanovena v článku 6 [OPU 45];
- b) orgán oprávněný ke jmenování na doporučení výborů pro povýšení, a to zasloužilým zaměstnancům, kteří souhlasili s plněním dodatečných úkolů v zájmu orgánu. Kritéria pro udělení jsou stanovena v článku 9 [OPU 45];
- c) orgán oprávněný ke jmenování na doporučení výborů pro povýšení, a to na základě opravných prostředků podaných proti udělení [PB] podle čl. 13 odst. 2 [OPU 45].

[BZ] se stejně jako [PB] v průběhu let sčítají. Po povýšení se odpočte počet bodů odpovídajících povyšovacímu limitu; případný zbytek se převede do dalšího období.“

- 8 Podle *Administrativních informací* č. 99-2002 ze dne 3. prosince 2002 týkajících se období hodnocení zaměstnanců 2001–2002 (přechod) „každý úředník při [svém] hodnocení obdrží celkovou známku od [0] do [20] z celkového počtu [20]“. Tato známka se následně převede na BZ použitelné pro účely povýšení. Z těchto *Administrativních informací* vyplývá, že počet BZ až na výjimky odpovídá celkové známce z hodnocení.
- 9 Článek 3 OPU 45 stanoví, že úředníci mohou být povýšeni teprve „po zohlednění navzájem porovnaných zásluh úředníků způsobilých k povýšení“. Z tohoto článku vyplývá, že „[p]ředně je tedy třeba zohlednit počet [BZ] a [PB], které každý úředník shromáždil v průběhu roku nebo předcházejících let“. Komise dodává, že „[l]ze přihlídnout k dalším, vedlejšími skutečnostem za podmínek uvedených v čl. 10 odst. 1 [OPU 45,], a to za účelem rozřídění úředníků, kteří dosáhli stejného celkového počtu [BZ] a [PB]“.
- 10 Článek 4 OPU 45 stanoví:

„Povyšovací období zahrnuje následující dvě fáze:

- a) udělení [PB] generálními ředitelstvími a poté výbory pro povýšení upravenými v článku 14, v souladu s podrobnými pravidly obsaženými v člancích 6, 7 a 9;

b) samotné řízení o povýšení popsané v článku 10.“

11 Podle článku 6 OPU 45 generální ředitelé nebo ředitelé rozdělují PB, které byly přiděleny každému generálnímu ředitelství (dále jen „PBGŘ“), a to po konzultaci se smíšenými hodnotícími výbory.

12 Z článku 6 odst. 1 OPU 45 vyplývá, že pro účely rozdělení PB „se každému generálnímu ředitelství přiděluje [...] počet [PB] odpovídající 2,5násobku počtu úředníků, kteří jsou ještě způsobilí k povýšení vzhledem ke své platové třídě a kteří zastávají funkci v uvedeném generálním ředitelství“. Z téhož ustanovení a z *Administrativních informací* č. 99-2002 však vyplývá, že generálním ředitelstvím, jejichž průměr BZ pro určitou platovou třídu překročí o více než jeden bod průměr 14 z 20, bude přidělený počet PB snížen přesně o počet bodů převyšujících průměr. Generální ředitelství však mohou tento počet bodů převyšujících průměr odůvodnit a výbory pro povýšení mohou mimořádně rozhodnout o tom, že se snížení bodů zcela nebo částečně zrušuje.

13 Článek 6 odst. 2 OPU 45 stanoví, že „pro účely udělení [PB] se generální ředitelé a ředitelé na počátku období sejdou v rámci každého generálního ředitelství a dojednejí kritéria, jimiž se bude řídit rozdělení přiděleného počtu [PB] mezi ředitelství“.

14 Článek 6 odst. 3 OPU 45 stanoví:

„Po posouzení výsledků [ZVSP] generální ředitelé na návrh svých ředitelů pro zaměstnance A [...] udělí [PB] úředníkům považovaným za nejzasloužilejší, zejména:

- i) za jejich příspěvek k dosažení výsledků v rámci pracovního programu ředitelství/generálního ředitelství, které jdou nad rámec jejich individuálních cílů, včetně poskytnutí součinnosti jiným odborům;

- ii) za vyvinutí zvláštního úsilí a získání pozoruhodných výsledků při plnění jejich úkolů, jak dokládají jejich [ZVSP].“

15 „Pro účely rozlišení zaměstnanců“ čl. 6 odst. 4 OPU 45 stanoví, že:

- „a) 50 % [PB], které jsou součástí bodů přidělených generálnímu ředitelství, se rozdělí mezi nejvýkonnější úředníky, kteří prokázali své mimořádné zásluhy tím, že splnili kritéria uvedená v odstavci 3 [písm.] i) a ii). Tito úředníci představují přibližně 15 % počtu zaměstnanců generálního ředitelství v každé platové třídě. Každému úředníkovi se udělí 6 až 10 bodů.

- b) Zbývajících 50 % bodů se rozdělí mezi ostatní úředníky, kteří jsou považováni za zasloužilé podle kritérií uvedených v odstavci 3 [písm.] i) a ii) a kterým se udělí 0 až 4 bodů na osobu.

Úředníkovi mohou být [PB] uděleny pouze podle jednoho z výše uvedených ustanovení. Maximální počet [PB], jaký [může] být jednomu a témuž úředníkovi udělen v rámci každého povyšovacího období, je tedy roven 10.“

- 16 Článek 8 OPU 45 stanoví, že po udělení PB postupem podle článku 6 generální ředitelství (GR) pro „personál a administrativu“ stanoví seznamy zásluh úředníků pro každou dotýcnou platovou třídu v pořadí podle získaných bodů, zveřejní je na intranetu a sdělí je všem zaměstnancům. Na těchto seznamech jsou uvedena jména úředníků, jimž nechybí více než 5 bodů k dosažení povýšovacího limitu, a jména těch, kteří tohoto limitu dosáhli nebo jej překročili.
- 17 Podle čl. 13 odst. 1 OPU 45 mohou úředníci do pěti pracovních dnů po zveřejnění seznamu zásluh podle článku 8 OPU 45 podat opravný prostředek proti rozhodnutím o udělení PB k výboru pro povýšení (dále jen „žádost o autoremeduru“). V souladu s čl. 13 odst. 2 OPU 45 „při posuzování každého případu výbor pro povýšení navrhne, považuje-li to za vhodné, udělení určitého počtu [PB]. Výbor pro povýšení ve svém odůvodněném stanovisku učiní doporučení pro [orgán oprávněný ke jmenování]“, který rozhodne o případném udělení dodatečných PB, jejichž udělený počet se zveřejní (dále jen „prioritní body z odvolání neboli PBO“).
- 18 Podle čl. 9 odst. 1 OPU 45 jsou výbory pro povýšení krom toho pověřeny předložením doporučení orgánu oprávněnému ke jmenování (dále jen „OOJ“), pokud jde o udělení PB odměnou za dodatečné úkoly splněné v zájmu orgánu (dále jen „PBDÚ“). Tyto úkoly jsou vyjmenovány v příloze I uvedených OPU.
- 19 Článek 12 OPU 45 obsahuje přechodná ustanovení pro povýšovací období 2003 tak, aby „zásluhy mohly být náležitě zohledněny v déle trvajícím časovém období“. Toto ustanovení ve svém odstavci 3 upravuje tři kategorie přechodných PB (dále jen „PPB“):
- „a) [PPB] budou úředníkům uděleny po 1 bodu za každý rok strávený v platové třídě, a to nejvýše do 7 bodů. Krom toho se výborům pro povýšení přiděluje

počet [PPB] odpovídající 0,25 bodu na úředníka, které lze udělovat nejvýše do 2 bodů na úředníka.

- b) Generální ředitelství mohou udělit zvláštní dodatečné [PB] za účelem zohlednění úředníků navržených v předchozím období, kteří však nebyli povýšeni [...]“ (dále jen „zbývající úředníci“).

20 Podle *Administrativních informací* č. 18-2003 ze dne 17. února 2003 (Povýšení 2003 – Kategorie A, LA, B, C a D – Provozní rozpočet–Zbývající úředníci z povyšovacího období 2002) a *Administrativních informací* č. 34-2003 ze dne 2. května 2003 (Povyšovací období 2003), bodu III, mohou být uděleny nejvýše 4 zvláštní dodatečné PB (dále jen „ZDPB“).

21 Článek 10 OPU 45 stanoví následující:

„1. Jakmile řízení popsané v článku 9 skončí, výbory pro povýšení uvedené v článku 14 se sejdou k posouzení seznamu zásluh a k podání návrhů, přičemž [provedou výběr] ze skupiny těch úředníků, kteří dosáhli povyšovacího limitu, ale jejichž počet překračuje reálné možnosti povýšení (skupina *ex aequo*). Při tomto výběru z úředníků, kteří mají stejný počet bodů, výbory přihlednou zejména k takovým skutečnostem, jako je počet let služby v platové třídě, a k úvahám ohledně rovnosti příležitostí. Toto období začíná nejpozději 15. května. Výbory jsou povinny odůvodnit své návrhy a předložit je [OOJ]. Seznam zásluh obsahující tyto návrhy je zveřejněn na intranetu. Pokud jde o úředníky, jejichž počet bodů je shodný s povyšovacím limitem, budou v tomto seznamu dotyční úředníci rozděleni podle toho, zda byli navrženi výborem pro povýšení, či nikoli.

2. Povýšení úředníka je podmíněno tím, že dosáhl celkem alespoň 10 [BZ] ve své zprávě o vývoji služebního postupu za poslední hodnotící období [...]

3. V červnu [OO] na základě návrhů výborů pro povýšení rozhodne, kteří úředníci budou povýšeni v každé platové třídě. Při každém povýšení se referenční limit odečte od bodového kreditu povýšených úředníků a zbytek se převede do následujících let.

4. V červenci GŘ pro ‚personál a administrativu‘ zveřejní seznam povýšených zaměstnanců.“

22 Článek 14 odst. 1 a 2 OPU 45 stanoví:

„1. Zřizuje se pět výborů pro povýšení, a to pro zaměstnance A, LA, B, C a D.

2. Složení výborů je následující:

— Pro zaměstnance A: předseda, kterým je generální ředitel GŘ pro ‚personál a administrativu‘, členové v počtu rovném počtu generálních ředitelů a ředitelů útvarů, 15 členů, kteří jsou jmenováni ústředním výborem zaměstnanců a kteří musejí být alespoň úrovně A4/LA4.

— [...]“.

Skutkový stav a řízení

- 23 Žalobce je úředníkem Evropských společenství od dubna 1991. Členem právní služby Komise je od 1. července 2001.
- 24 Dne 15. března 2003 byla žalobci v jeho ZVSP za období od července 2001 do prosince 2002 udělena známka 16 z 20. Tato známka byla převedena na 16 BZ.
- 25 Rozhodnutím sděleným žalobci dne 3. července 2003 mu generální ředitel právní služby krom toho udělil 1 PBGR na základě článku 6 OPU 45.
- 26 Podle čl. 12 odst. 3 písm. a) první věty OPU 45 mu právní služba rovněž udělila 3 [PPB], a to po 1 bodu za každý rok strávený v platové třídě (dále jen „PPBPT“), což odpovídá třem letům služby v platové třídě A5.
- 27 Seznam zásluh uvedený v článku 8 OPU 45 týkající se povyšovacího období 2003, který se vztahoval na úředníky platové třídy A5, kam patří i žalobce, byl zveřejněn v *Administrativních informacích* č. 48-2003 ze dne 7. července 2003. Tento seznam obsahuje u každého dotčeného úředníka údaj o celkovém součtu BZ a PBGR, ale také PPBPT a ZDPB. Jméno žalobce tam uvedeno není.
- 28 Žalobce podal dne 14. července 2003 žádost o autoremeduru na základě článku 13 OPU 45 proti udělení pouze jednoho PBGR. V tomto opravném prostředku rovněž žádal o udělení PBDÚ. Výbor pro povýšení pro zaměstnance kategorie A se poté sešel 17. a 24. října 2003, zejména k posouzení tohoto opravného prostředku.

- 29 Výše uvedený výbor pro povýšení posléze dne 13. listopadu 2003 stanovil seznam zásluh úředníků platové třídy A5 podle článku 10 OPU 45. Tento seznam byl zveřejněn v *Administrativních informacích* č. 69-2003 téhož dne. Jméno žalobce tam uvedeno není.
- 30 OoJ dne 20. listopadu 2003 stanovil seznam úředníků povýšených v rámci období 2003, na němž není uvedeno jméno žalobce. Tento seznam byl zveřejněn v *Administrativních informacích* č. 73-2003 ze dne 27. listopadu 2003.
- 31 Žalobce dne 16. prosince 2003 nahlédl do svého osobního povýšovacího spisu v systému Sysper 2 na intranetu Komise, načež zjistil, že mu byl v rámci povýšovacího období 2003 udělen celkový počet 20 bodů.
- 32 V *Administrativních informacích* č. 82-2003 ze dne 19. prosince 2003 zveřejnila Komise souhrnné sdělení o průběhu dotčeného povýšovacího období.
- 33 Podáním ze dne 12. února 2004 podal žalobce stížnost na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu.
- 34 Tato stížnost byla zamítnuta rozhodnutím OoJ ze dne 15. června 2004, které bylo dotyčnému oznámeno následujícího dne.
- 35 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 22. července 2004 žalobce podal projednávanou žalobu.

- 36 Žalobní odpověď byla předložena dne 19. listopadu 2004.
- 37 Dopisem došlým kanceláři Soudu dne 14. ledna 2005 se žalobce vzdal práva na podání repliky.
- 38 Na základě článku 14 jednacího řádu Soudu a na návrh pátého senátu Soud rozhodl po vyslechnutí účastníků řízení v souladu s článkem 51 uvedeného jednacího řádu o předání věci rozšířenému soudnímu kolegiu.
- 39 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud (pátý rozšířený senát) zahájit ústní část řízení a na základě organizačních procesních opatření upravených v článku 64 jednacího řádu položil písemně žalobci a Komisi otázky a vyzval je, aby na ně odpověděli do 31. srpna 2005. Účastníci řízení této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověli.
- 40 Dopisem kanceláře Soudu ze dne 15. září 2005 byli účastníci řízení vyzváni, aby předložili svá vyjádření k odpovědím protistrany na písemné otázky Soudu do 23. září 2005. Žalobce předložil své vyjádření kanceláři Soudu dne 23. září 2005, Komise tak učinila dne 22. září 2005.
- 41 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání dne 29. září 2005.

Návrhová žádání účastníků řízení

42 Žalobce ve své žalobě navrhuje, aby Soud:

- prostřednictvím organizačních procesních opatření nařídil předložení dokumentů;

- zrušil následující akty:
 - rozhodnutí generálního ředitele právní služby udělit mu pouze jeden prioritní bod generálního ředitelství v rámci povýšovacího období 2003, které bylo sděleno dne 2. července 2003 a potvrzeno rozhodnutím OOJ oznámeným dne 16. prosince 2003;

 - rozhodnutí OOJ neudělit mu žádný PBDÚ v rámci povýšovacího období 2003, oznámené prostřednictvím systému Sysper 2 dne 16. prosince 2003;

 - následující rozhodnutí: rozhodnutí OOJ udělit mu celkem 20 bodů v rámci povýšovacího období 2003; seznam zásluh úředníků v platové třídě A5 v rámci období 2003 zveřejněný v *Administrativních informacích* č. 69-2003 ze dne 13. listopadu 2003; seznam úředníků povýšených do platové třídy A4 v rámci období 2003 zveřejněný v *Administrativních informacích* č. 73-2003 ze dne 27. listopadu 2003 a v každém případě rozhodnutí o nezapsání jména žalobce na výše uvedené seznamy;

— v případě potřeby rozhodnutí OOJ ze dne 15. června 2004, kterým se zamítá jeho stížnost podaná dne 12. února 2004;

— uložil žalované náhradu nákladů řízení.

43 Žalovaná ve své žalobní odpovědi navrhuje, aby Soud:

— prohlásil argumenty žalobce směřující ke zrušení rozhodnutí, kterým byl žalobci udělen celkový počet 20 bodů, za nepřijatelné a neopodstatněné;

— ve zbývajících částech zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— rozhodl o nákladech řízení podle práva.

44 Komise na jednání upustila od své argumentace o nepřijatelnosti žaloby v rozsahu, v němž žaloba směřuje proti rozhodnutí, kterým byl žalobci udělen celkový počet 20 bodů pro povýšení. Soud to vzal na vědomí v protokolu z jednání.

- 45 Po tomto prohlášení žalobce prohlásil, že bere zpět svá návrhová žádání směřující ke zrušení individuálních rozhodnutí, kterými mu byly nebo nebyly uděleny PB náležející do jednotlivých upravených kategorií; to však za předpokladu, že bude možné žalobou nadále napadat platnost kritérií pro udělení zvláštních bodů ve vztahu k rozhodnutí, jímž byl stanoven celkový počet bodů pro povýšení. Soud to vzal na vědomí v protokolu z jednání.

K přípustnosti

- 46 Jak již bylo uvedeno v bodě 44 výše, Komise na jednání upustila od své námitky týkající se přípustnosti žaloby v rozsahu, v němž žaloba směřuje proti rozhodnutí, kterým byl žalobci udělen celkový počet 20 bodů v rámci povyšovacího období 2003.
- 47 Je však třeba připomenout, že jelikož jsou podmínky přípustnosti žaloby nepominutelnými podmínkami řízení, Soud je může přezkoumat bez návrhu a jeho přezkum se neomezuje na námitky nepřípustnosti vznesené účastníky řízení. Zejména platí, že bez ohledu na stanoviska účastníků řízení přísluší pouze Soudu, aby zjistil a určil, zda byl v každém daném případě skutečně vydán akt nepříznivě zasahující do žalobcova právního postavení (viz rozsudek Soudu ze dne 8. března 2005, *D v. EIB*, T-275/02, Sb. VS s. I-A-51 a II-211, bod 42 a citovaná judikatura).
- 48 Podle ustálené judikatury platí, že akty nebo rozhodnutí, které mohou být předmětem žaloby na neplatnost, mohou být pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce a které podstatným způsobem mění jeho právní postavení (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. listopadu 1981, *IBM v. Komise*, 60/81, Recueil, s. 2639, bod 9; rozsudky Soudu ze dne 22. června 1990, *Marcopoulos v. Soudní dvůr*, T-32/89 a T-39/89, Recueil, s. II-281, bod 21, a ze dne 17. prosince 2003, *McAuley v. Rada*, T-324/02, Recueil FP, s. I-A-337 a II-1657, bod 28).

- 49 Z judikatury též vyplývá, že pokud se rozhodnutí přijímají postupem zahrnujícím několik fází, jsou napadnutelná pouze ta opatření, která obsahují konečné stanovisko autora rozhodnutí, s vyloučením mezitímních opatření, jejichž cílem je příprava konečného rozhodnutí (rozsudky *Marcopoulos v. Soudní dvůr*, bod 48 výše, bod 21, a *McAuley v. Rada*, bod 48 výše, bod 28).
- 50 Žalobce v projednávané věci zpochybňuje řádnost jednotlivých aktů přijatých v rámci povyšovacího období 2003, které je prvním obdobím, na něž se vztahují nová OPU 43 a OPU 45, přičemž poukazuje zejména na nicotnost některých z těchto aktů.
- 51 Za těchto okolností považuje Soud za nezbytné popsat postupně podstatu nového systému povyšování a průběh celého povyšovacího období a na základě toho pak určit akt nepříznivě zasahující do žalobcova právního postavení a lhůty pro podání procesního prostředku proti tomuto aktu.

1. *Systém povyšování*

- 52 Je třeba uvést, že podle použitelných předpisů se povyšování provádí podle zásluh a podle úrovně činnosti úředníka, prokazovaných každý rok a vyjádřených formou bodů udělených v rámci každoročního hodnocení a povyšovacího období.
- 53 Článek 3 OPU 45, nadepsaný „Základy povyšování“, tak upřesňuje, že „předně je tedy třeba zohlednit počet [BZ] a [PB], které každý úředník shromáždil v průběhu roku nebo předcházejících let“.

54 Z článku 5 OPU 45 krom toho vyplývá, že úředník může být povýšen teprve poté, co shromáždil určitý celkový počet bodů, který bude alespoň roven referenčnímu limitu nebo „povyšovacímu limitu“ stanovenému pro každé povyšovací období výborem pro povýšení.

55 Článek 5 odst. 3 OPU 45 totiž stanoví:

„povyšovací limit je počet bodů (za zásluhy a prioritních) nezbytný pro povýšení do té či oné platové třídy; s výhradou rozpočtových možností jsou povýšeni ti úředníci, jejichž počet bodů přesáhne stanovený limit. Ti, jejichž počet bodů se shoduje s limitem, mohou být povýšeni, ale mohou být též nuceni vyčkat následujícího povyšovacího období v závislosti na poměru povýšených úředníků“.

56 Článek 10 odst. 3 OPU 45 doplňuje výše uvedené ustanovení a uvádí, že „[p]ři každém povýšení se referenční limit odečte od bodového kreditu povýšených úředníků a zbytek se převede do následujících let“.

57 Celkový počet bodů získaných úředníkem v rámci povyšovacího období je výsledkem složitého procesu, v jehož průběhu se uvedenému úředníkovi udílejí BZ, které vyplývají ze známek a hodnocení v ZVSP, a dále PB, které mohou podle čl. 2 odst. 1 OPU 43 udělovat buď generální ředitelé nebo ředitelé každého generálního ředitelství (PBGŘ), anebo OOJ na doporučení výborů pro povýšení (PBDÚ a PBO).

58 Pro povyšovací období 2003, což byl první rok, kdy se začalo uplatňovat nové řízení o povýšení, byla mimoto v čl. 12 odst. 3 OPU 45 upravena přechodná pravidla, tak „aby zásluhy mohly být náležitě zohledněny v déle trvajícím časovém období“. Tato pravidla se vztahují jednak na udílení PPB, které jsou úředníkům poskytovány z úřední povinnosti, a to po 1 bodu za každý rok služby, ale nejvýše do 7 bodů [PPBPT, čl. 12 odst. 3 písm. a) první věta OPU 45], nebo na doporučení výborů pro povýšení, odůvodňuje-li to situace úředníka, a to až do 2 bodů na každého úředníka [PPB, čl. 12 odst. 3 písm. a) druhá věta OPU 45], a jednak na udělení nejvýše 4 ZDPB úředníkům navrženým na povýšení v rámci povyšovacího období 2002, kteří však povýšení nebyli [čl. 12 odst. 3 písm. b) OPU 45 a *Administrativní informace* č. 18-2003 a 34-2003].

2. Průběh povyšovacího období

59 Povýšovací období se každoročně zahajuje po skončení hodnotícího období a jeho první fází, která následuje po udělení BZ, je udílení PB na úrovni každého generálního ředitelství.

60 V projednávané věci generální ředitel právní služby udělil žalobci rozhodnutím, které mu bylo sděleno dne 3. července 2003, 1 PBGR na základě článku 6 OPU 45, který tak přibyl k již získaným 16 BZ. Na základě čl. 12 odst. 3 písm. a) první věty OPU 45 mu právní služba udělila rovněž 3 PPBPT odpovídající třem letům služby v platové třídě A5. Žalobce naproti tomu nezískal žádný ZDPB podle čl. 12 odst. 3 písm. b) OPU 45.

61 Vedle individuální a důvěrné informace o celkovém počtu BZ a PB, kterou každému úředníkovi poskytne jeho generální ředitelství (čl. 6 odst. 8 OPU 45), GR pro „personál a administrativu“ Komise stanoví a zveřejní po udělení PBGR seznam

zásluh pro každou platovou třídu, v němž se uvádějí jména úředníků, jimž nechybí více než 5 bodů k dosažení povyšovacího limitu, a jména těch, kteří tohoto limitu dosáhli nebo jej překročili, s uvedením celkového počtu BZ a PBGŘ, které každý z nich získal (článek 8 OPU 45).

- 62 Pokud jde o povyšovací období 2003, výše uvedený seznam zásluh týkající se úředníků platové třídy A5, kam patří i žalobce, byl zveřejněn v *Administrativních informacích* č. 48-2003 ze dne 7. července 2003. Tento seznam obsahuje u každého dotyčného úředníka údaj o celkovém počtu BZ a PBGŘ, ale také PPBPT a ZDPB udělených na základě použití přechodných ustanovení.
- 63 Seznam uvedený v článku 8 OPU 45 nestanoví definitivně umístění úředníků v rámci povyšovacího období, ať již jsou na tomto seznamu uvedeni, nebo nikoli.
- 64 Úředník, který není spokojen s počtem udělených PBGŘ, má možnost podat ve lhůtě pěti pracovních dnů od zveřejnění výše uvedeného seznamu zásluh žádost o autoremeduru k příslušnému výboru pro povýšení, který může OOJ případně doporučit, aby dotyčnému úředníkovi udělil PBO (článek 13 OPU 45). Ostatně žalobce tento opravný prostředek podal, a to dne 14. července 2003.
- 65 Dále mohou úředníci po zveřejnění seznamu zásluh uvedeného v článku 8 OPU 45 získat ještě PBDÚ (článek 9 OPU 45) a v souladu s přechodnými ustanoveními přechodné prioritní body, které uděluje OOJ na návrh výborů pro povýšení (dále jen „PPBVP“) [čl. 12 odst. 3 písm. a) druhá věta OPU 45].

- 66 V druhé fázi povyšovacího období probíhají jednání výborů pro povýšení a návrhy spadající do jejich působnosti se předkládají OJ.
- 67 Je nesporné, že výbory pro povýšení mají v zásadě dvojí pravomoc. Tato jejich pravomoc spočívá zaprvé v podávání doporučení OJ k udělení některých PB (články 9, 12 a 13 OPU 45), přičemž tyto výbory obvykle vydávají stanoviska k udělení PBO před doporučením k individuálnímu udělení PBDÚ (článek 13 OPU 45). Zadruhé spočívá v podávání návrhů OJ na zařazení úředníků, kteří náleží do skupiny takzvaných „*ex aequo*“, tedy do skupiny úředníků, kteří dosáhli povyšovacího limitu, ale jejichž počet překračuje reálné možnosti povyšování (článek 10 OPU 45).
- 68 Stanovení podmínek účasti výborů pro povýšení *ratione temporis* je nicméně kvůli redakční nepřesnosti OPU 45 do jisté míry obtížné.
- 69 Článek 10 OPU 45 tak stanoví, že výbory pro povýšení se sejdou k posouzení seznamu zásluh a podání návrhů, přičemž provedou výběr ze skupiny *ex aequo* „jakmile řízení popsané v článku 9 skončí“. Posledně uvedený výraz ve spojení s článkem 13 OPU 45 by mohl naznačovat, že článek 10 OPU 45 znamená, že výbory pro povýšení a OJ se účastní na navrhování a rozhodování o udělení PB vůbec poprvé až po zveřejnění seznamu zásluh podle článku 8 OPU 45.
- 70 Cílem této účasti by tak bylo určit konečné postavení úředníků, pokud jde o celkový počet bodů udělených v rámci povyšovacího období, a po ní by nutně následovalo další jednání výborů pro povýšení za účelem vypracování návrhů ohledně zařazení úředníků patřících do skupiny *ex aequo*.

- 71 Tento přístup však není v souladu se zněním ani s uspořádáním OPU 45.
- 72 Zaprvé je třeba uvést, že použití pojmu „řízení“ se nejeví vhodné v tom smyslu, že článek 9 OPU 45 popravdě řečeno neobsahuje popis kompletního řízení se stanovením přesného harmonogramu, nýbrž popis rozdělení pravomocí mezi výbory pro povýšení a OOJ, pokud jde o udělování PBDÚ.
- 73 Zadruhé, výklad uvedený v bodech 69 a 70 výše předpokládá existenci mezitímního rozhodnutí OOJ o stanovení celkového počtu bodů. Článek 9 OPU 45 se přitom nijak nezmiňuje o přijetí takového aktu ze strany OOJ a pouze v obecné rovině upravuje zásadní pravomoc tohoto orgánu v oblasti udělování PB, aniž by stanovil, kdy přesně má být tato pravomoc vykonána.
- 74 Stejně je tomu tak v případě článku 13 OPU 45 týkajícího se udělování PBO, který upravuje pouze rozhodovací pravomoc OOJ, aniž by dále upřesnil, kdy v průběhu povýšovacího období má být tato pravomoc vykonána. Krom toho, zatímco čl. 13 odst. 2 OPU 45 stanoví, že počet PBO, který OOJ takto udělí, se zveřejňuje, nestanoví tím ještě, ve kterém stadiu k tomuto zveřejnění dojde, přičemž pro povýšovací období 2003 byl počet udělených PBO upřesněn v souhrnném sdělení o průběhu dotčeného povýšovacího období, zveřejněném v *Administrativních informacích* č. 82-2003.
- 75 Ve skutečnosti je nesporné, že žádný článek OPU 45 neuvádí ani neupřesňuje *ratione temporis* přijetí zvláštního mezitímního rozhodnutí ze strany OOJ o stanovení celkového počtu bodů.

- 76 Zatřetí se v článku 10 OPU 45 uvádí, že výbory pro povýšení se sejdou k „posouzení seznamu zásluh“, kterýžto pojem je uveden v článku 8 OPU 45 a znamená seznam úředníků, jimž nechybí více než 5 bodů k dosažení povyšovacího limitu, a jmenovitě těch, kteří tohoto limitu dosáhli nebo jej překročili, s uvedením celkového počtu BZ a PBGR, jakož i PPBPT a ZDPB v rámci přechodného režimu, který každý z nich získal. Zohlednění takového seznamu má smysl pouze tehdy, má-li tento dokument v tomto stadiu ještě význam, což by neplatilo v případě, že by rozhodnutí OOJ o stanovení celkového počtu bodů bylo přijato po zveřejnění uvedeného seznamu.
- 77 Pokud jde o uspořádání OPU 45, je třeba uvést, že čl. 10 odst. 3 těchto OPU stanoví, že „v červnu [OOJ] na základě návrhů výborů pro povýšení rozhodne, kteří úředníci budou povýšeni v každé platové třídě“.
- 78 Ukazuje se tedy, že ze zcela zjevných důvodů spjatých s řádnou správou a právní jistotou se stanovilo, že *ratione temporis* se přijetí formálního rozhodnutí OOJ, které všem dotýčným úředníkům umožňuje jasné a konečné určení jejich situace, pokud jde o výsledek povyšovacího období, přesouvá na obvyklý konec řízení o povýšení.
- 79 Výklad OPU 45, který by vedl k rozštěpení účasti výborů pro povýšení a OOJ a k nutnému přijetí mezitímního aktu posledně uvedeným orgánem, pokud jde o celkový počet bodů, by nadměrně komplikoval situaci úředníků způsobilých k povýšení, ať již se jedná o určení aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení nebo o dodržování lhůt k podání procesního prostředku, což by bylo v rozporu s požadavky na právní jistotu.

- 80 Za těchto okolností je namístě se domnívat, že po zveřejnění seznamu zásluh uvedeného v článku 8 OPU 45 se výbory pro povýšení sejdou k vypracování svých návrhů jak na udělení PB, které náleží do jejich působnosti, tak na zařazení úředníků, kteří patří do skupiny *ex aequo*. Všechny tyto návrhy jsou obsaženy v seznamu zásluh zmíněném v čl. 10 odst. 1 OPU 45.
- 81 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že v návaznosti na práce výboru pro povýšení pro zaměstnance kategorie A, který se sešel ve dnech 17. a 24. října 2003, byl seznam zásluh uvedený v článku 10 OPU 45 zveřejněn v *Administrativních informacích* č. 69-2003 ze dne 13. listopadu 2003.
- 82 Na tomto seznamu jsou uvedena jména úředníků, spolu s jejich přidělením, kteří dosáhli povyšovacího limitu nebo tento limit překročili, a těch, kterým nechybí více než 5 bodů k dosažení uvedeného limitu, s uvedením:
- celkového počtu bodů navržených pro každého z nich, který mohl být v případě některých úředníků navýšen oproti počtu uvedenému v seznamu zásluh zveřejněném dne 7. července 2003, a to na základě návrhů výboru na udělení PBDÚ, PBO a PPBVP těmto úředníkům;
 - písmene „p“ u jména úředníka, pro nějž výbor navrhuje povýšení, přičemž zákonný požadavek na tuto poznámku a její význam se týkají pouze skupiny *ex aequo*, to znamená skupiny úředníků, kteří dosáhli povyšovacího limitu, ale jejichž počet překračuje reálné možnosti povyšování, což vede k zařazování dotyčných úředníků zejména v závislosti na počtu let služby v platové třídě a na základě úvah souvisejících s rovností příležitostí.

- 83 Seznam uvedený v článku 10 OPU 45 neupravuje definitivním způsobem ani postavení úředníků v rámci povyšovacího období, nehledě na to, zda na tomto seznamu jsou, nebo nejsou uvedeni.
- 84 Jak bylo uvedeno výše, ať již se jedná o udělení PB, nebo o provedení rozlišení v rámci skupiny *ex aequo*, výbor pro povýšení pouze vydává návrhy pro OJ, který jediný má rozhodovací pravomoc, jak vyplývá z článku 2 OPU 43, článku 10 a čl. 14 odst. 4 OPU 45. V tomto ohledu je nutno s politováním poukázat na jisté textové nepřesnosti OPU 45, které mohou vyvolat zmatečnost, pokud jde o roli výboru pro povýšení, podobně jako název článku 9 „Udělování [PB] výbory pro povýšení“, zatímco v odstavci 3 uvedeného článku se jasně uvádí, že se jedná o individuální „návrhy“ na udělení PB předkládané OJ, který „rozhoduje o udělení [PB]“. Jak Komise připustila na jednání, totéž platí pro znění čl. 12 odst. 3 písm. a) druhé věty OPU 45 týkajícího se udělení PPBVP.
- 85 Článek 10 odst. 3 OPU 45 také jasně stanoví, že OJ „rozhoduje“, kteří úředníci budou povýšeni v každé platové třídě na základě „návrhů“ výborů pro povýšení, které nejsou pro OJ závazné, přičemž posledně uvedený orgán musí nejprve rozhodnout o udělení bodů a poté o zařazení úředníků patřících do skupiny *ex aequo*. OJ tedy může návrhy výborů pro povýšení přijmout, nebo se od nich odchýlit, což se v posledně uvedeném případě může projevit snížením nebo zvýšením celkového počtu bodů dotyčného úředníka, v důsledku čehož tedy může být tento celkový počet bodů vyšší nebo nižší než povyšovací limit anebo s tímto limitem shodný.
- 86 Třetí a poslední fázi povyšovacího období je vyhotovení seznamu povýšených úředníků. V projednávaném případě OJ stanovil dne 20. listopadu 2003 seznam úředníků povýšených do platové třídy A4, který byl zveřejněn v *Administrativních*

informacích č. 73-2003 ze dne 27. listopadu 2003, a takto dán na vědomí všem dotčeným úředníkům včetně žalobce. Z tohoto seznamu vyplývá, že OJJ potvrdil veškeré návrhy výboru pro povýšení jak ve věci udělení bodů, tak ve věci zařazení úředníků patřících do skupiny *ex aequo*.

3. Akt nepříznivě zasahující do právního postavení

⁸⁷ Z výše uvedeného vyplývá, že řízení o povýšení končí stanovením seznamu povýšených úředníků. V tomto konečném rozhodnutí jsou uvedeni úředníci, kteří jsou povýšeni v rámci probíhajícího povyšovacího období. Právě okamžikem zveřejnění tohoto seznamu se tedy úředníci, kteří se považovali za způsobilé k povýšení, dozví s jistotou a definitivně o hodnocení svých zásluh a dochází k zásahu do jejich právního postavení (rozsudky Soudu ze dne 21. listopadu 1996, *Michaël v. Komise*, T-144/95, Recueil FP, s. I-A-529 a II-1429, bod 30, a ze dne 19. března 2003, *Tsarnavas v. Komise*, T-188/01 až T-190/01, Recueil FP, s. I-A-95 a II-495, bod 73).

⁸⁸ Je však třeba připomenout, že udílení bodů za daný rok má účinky, které se neomezují a nevztahují pouze na probíhající povyšovací období. Nový systém povyšování spočívá na zohlednění nashromážděných zásluh v podobě každoročně shromažďovaných bodů. Z toho vyplývá, že body udělené v rámci daného roku mohou mít vliv na více povyšovacích období.

⁸⁹ V obdobném kontextu přitom Soud v rozsudku ze dne 11. prosince 2003, *Breton v. Soudní dvůr* (T-323/02, Recueil FP, s. I-A-325 a II-1587, body 52 až 54), rozhodl, že stanovení počtu bodů pro účely povýšení je autonomním aktem, který má závazné právní účinky, jež mohou ovlivnit zájmy úředníka tím, že závažným způsobem změní jeho právní postavení, přestože tvoří pouze jednu z etap řízení o povýšení.

- 90 Tato judikatura se sice týká systému povyšování, který upravoval pouze jedinou kategorii bodů, je však použitelná na projednávaný případ. Je tedy třeba mít za to, že konečný akt, kterým končí povýšovací období, je komplexní povahy v tom smyslu, že zahrnuje dvě různá rozhodnutí, a to rozhodnutí OoJ, kterým se stanoví seznam povýšených, a rozhodnutí OoJ, kterým se stanoví celkový počet bodů a na němž se dříve uvedené rozhodnutí zakládá. Toto rozhodnutí OoJ, kterým se stanoví celkový počet bodů, je autonomním aktem, který může být jako takový z hlediska judikatury uvedené v předchozím bodě napaden stížností a případně žalobou k soudu v rámci procesních prostředků upravených služebním řádem.
- 91 Proto napadne-li úředník zapsaný na seznam povýšených celkový počet bodů, který mu udělil OoJ, a tím i zbývající počet bodů převedených do dalších let, bude moci podat stížnost a případně žalobu k soudu proti samotnému aktu, jímž se udělují body a který má konečné právně závazné účinky.
- 92 Stejně tak může nastat případ, kdy stejné řízení zahájí nepovýšený úředník, který nemá v úmyslu napadnout své nepovýšení v rámci dotčeného povýšovacího období, ale pouze neudělení určitého počtu bodů, které mu přitom nemohou zajistit dosažení povýšovacího limitu.
- 93 Krom toho úředník, který nebyl povýšen kvůli údajně nedůvodnému udělení nedostatečného počtu bodů, tedy nižšího, než je povýšovací limit, může procesním prostředkem napadnout jak rozhodnutí OoJ o stanovení celkového počtu bodů, tak rozhodnutí o stanovení seznamu povýšených úředníků. Oba tyto akty lze sice od sebe právně odlišit a mohou být předmětem různých návrhových žádání směřujících ke zrušení, je však jisté, že při odmítnutí povýšení spolu ve skutečnosti úzce souvisejí, přičemž posledně uvedený akt zákonitě a výlučně souvisí s celkovým

počtem bodů udělených úředníkovi v porovnání s povyšovacím limitem, ovšem vyjma případu, kdy uvedený úředník, který tohoto limitu dosáhl a patří do skupiny *ex aequo*, nebyl povýšen na základě vedlejších skutečností souvisejících s počtem let služby v platové třídě nebo s rovností příležitostí.

- 94 V posledně uvedeném případě bude moci dotyčný úředník platně podat procesní prostředek pouze proti konečnému rozhodnutí OoJ o stanovení seznamu povýšených úředníků, a to z důvodu nesprávného posouzení, jehož se OoJ dopustil při zařazování úředníků patřících do skupiny *ex aequo*.
- 95 V projednávané věci je třeba připomenout, že žalobce, který nebyl v rámci povyšovacího období 2003 povýšen, podal stížnost a poté žalobu k Soudu týkající se zejména rozhodnutí OoJ, kterým mu byl udělen celkový počet 20 bodů, seznamu úředníků povýšených do platové třídy A4 v rámci povyšovacího období 2003 a rozhodnutí OoJ o stanovení tohoto seznamu v rozsahu, v němž představuje odmítnutí jeho povýšení.
- 96 Žalobce v rámci projednávané žaloby rovněž zpochybňuje bezvadnost individuálních rozhodnutí, jimiž mu byl udělen jediný PBGR nebo mu bylo odmítnuto udělení PBDÚ, dále rozhodnutí o jeho nezapsání na seznam zásluh úředníků platové třídy A5 zveřejněný v *Administrativních informacích* č. 69-2003 ze dne 13. listopadu 2003, a rovněž tak samotného seznamu.
- 97 Tato rozhodnutí jsou nezbytnými přípravnými akty, které předcházejí konečnému rozhodnutí o povýšení, a rovněž tak oddělitelnému a autonomnímu aktu obsaženému v tomto rozhodnutí, a sice stanovení celkového počtu bodů, jehož zrušení se žalobce domáhá v rámci tohoto řízení. Tak je tomu v případě rozhodnutí o udělení PBGR bez ohledu na skutečnost, zda proti němu byla na základě článku 13 OPU 45 podána žádost o autoremeduru, či nikoli. I když OoJ bez takového opravného prostředku nemůže změnit počet PBGR udělením PBO, rozhodnutí o udělení PBGR je nicméně pouze přípravným aktem, jelikož maximální počet PBGR, které mohou být uděleny, neumožňuje sám o sobě dosáhnout povyšovacího limitu.

- 98 Podle judikatury tyto akty nemohou být předmětem samostatné žaloby na neplatnost, ale jejich legalita může být stále napadena v rámci žaloby namířené proti konečnému rozhodnutí (rozsudek Soudu ze dne 9. dubna 2003, Tejada Fernández v. Komise, T-134/02, Recueil FP, s. I-A-125 a II-609, bod 18).
- 99 Žalobce sice na jednání prohlásil, že bere zpět svá návrhová žádání směřující ke zrušení individuálních rozhodnutí, jimiž mu byl udělen jediný PBGR nebo mu bylo odmítnuto udělení PBDÚ, ovšem za podmínky, že bude mít z právního hlediska možnost napadnout platnost kritérií pro udělení uvedených bodů v rámci žaloby namířené proti rozhodnutí o stanovení celkového počtu bodů.
- 100 Soud se domnívá, že takové zpětvzetí není přípustné. Soud totiž může vzít v úvahu pouze jasné a bezpodmínečné zpětvzetí jednotlivých bodů návrhových žádání uvedených v žalobě (usnesení Soudu ze dne 12. března 1992, Gavilan v. Parlament, T-73/91, Recueil, s. II-1555, bod 26).
- 101 Konečně je třeba uvést, že žalobce v rámci projednávané žaloby žádá v případě potřeby zrušení rozhodnutí OJ ze dne 15. června 2004 o zamítnutí jeho stížnosti. V tomto ohledu je namístě připomenout, že podle judikatury tvoří správní stížnost a její výslovné nebo implicitní zamítnutí ze strany OJ nedílnou součást komplexního řízení. Žaloba podaná k Soudu, byť je formálně namířena proti rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, má za těchto podmínek ten účinek, že se Soud musí zabývat i aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení, proti němuž byla stížnost podána (rozsudky Soudního dvora ze dne 17. ledna 1989, Vainker v. Parlament, 293/87, Recueil, s. 23, bod 8, a ze dne 7. února 1990, Culin v. Komise, C-343/87, Recueil, s. I-225, bod 7; rozsudky Soudu ze dne 16. října 1996, Capitanio v. Komise, T-36/94, Recueil FP, s. I-A-449 a II-1279, bod 33, a ze dne 7. června 2005, Cavallaro v. Komise, T-375/02, Sb. VS s. I-A-151 a II-673, bod 59).

4. *Lhůty k podání opravného prostředku*

102 Je třeba připomenout, že služební řád upravuje obecně právo zaměstnanců na podání opravného prostředku proti aktům správy, které nepříznivě zasahují do jejich právního postavení, v člancích 90 a 91 služebního řádu. Z těchto ustanovení vyplývá, že celý takto upravený systém přezkumu vychází z požadavku, podle něž je výkon práva na podání opravného prostředku připuštěn pouze při striktním dodržení stanovených lhůt (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. prosince 1980, Grasselli v. Komise, 23/80, Recueil, s. 3709, bod 25, a rozsudek Soudu ze dne 11. března 1993, Boessen v. HSV, T-87/91, Recueil, s. II-235, bod 27).

103 Dodržování lhůt pro podání opravných prostředků stanovených v člancích 90 a 91 služebního řádu předpokládá, že úředník výslovně a plně zná akt nepříznivě zasahující do jeho právního postavení.

104 Pokud jde o tříměsíční lhůtu stanovenou úředníkovi k podání stížnosti proti aktu nepříznivě zasahujícímu do jeho právního postavení, čl. 90 odst. 2 služebního řádu stanoví, že uvedená lhůta běží:

— „dnem zveřejnění aktu, pokud se jedná o opatření obecné povahy;

— dnem oznámení rozhodnutí dotýčné osobě, ale v žádném případě ne později, než dnem, kdy oznámení obdržela, dotýká-li se opatření jednotlivé osoby; dotýká-li se však opatření nepříznivě také další osoby, počne lhůta pro tuto další osobu běžet ode dne, kdy obdržela oznámení [kdy se o něm dozvěděla], ale v žádném případě ne později než ode dne zveřejnění [...].“

105 Tato ustanovení, která zakládají vztah mezi počátkem běhu tříměsíční lhůty a právní povahou předmětného aktu, musejí být v projednávané věci vykládána s přihlédnutím k zvláštnosti řízení o povýšení, a sice že konečný akt, jímž končí povýšovací období, je komplexní povahy v tom smyslu, že zahrnuje dvě rozhodnutí, a to rozhodnutí OOJ o stanovení seznamu povýšených a rozhodnutí OOJ o stanovení celkového počtu bodů na konci uvedeného období, na nichž se zakládá prvně uvedené rozhodnutí. Toto rozhodnutí OOJ o stanovení bodů na konci povýšovacího období je autonomním aktem, který může být jako takový napaden stížností a případně žalobou k soudu v rámci opravných prostředků upravených služebním řádem.

106 Z výše uvedeného závěru vyplývá, že po skončení povýšovacího období lze zvažovat přinejmenším tři druhy procesních prostředků směřujících ke zrušení:

- procesní prostředek směřující pouze proti rozhodnutí OOJ o stanovení celkového počtu bodů, jež může podat povýšený úředník, který přitom napadá svůj zbývající počet bodů, nebo nepovýšený úředník, který nesouhlasí s uděleným počtem bodů, ale nezpochybňuje své nepovýšení;

- procesní prostředek směřující zároveň proti rozhodnutí OOJ o stanovení celkového počtu bodů a proti rozhodnutí o stanovení seznamu povýšených úředníků, jež může podat nepovýšený úředník kvůli údajně nedůvodnému udělení nedostatečného počtu bodů, tedy nižšího než povýšovací limit, nebo nepovýšený úředník, jehož počet bodů je roven povýšovacímu limitu a který napadá jak nedostatečnost uvedeného počtu, tak výběr učiněný OOJ v rámci skupiny *ex aequo* na základě vedlejších skutečností;

- procesní prostředek, jehož jediným předmětem je rozhodnutí, kterým OoJ stanoví seznam povýšených úředníků, a jež může podat nepovýšený úředník, jehož počet bodů je roven povyšovacímu limitu a který napadá pouze výše uvedený výběr.

- 107 Zatímco rozhodnutí OoJ o stanovení celkového počtu bodů je nesporně opatřením individuální povahy, proti němuž lze podat stížnost ve lhůtě tří měsíců ode dne oznámení rozhodnutí dotyčné osobě, ale v žádném případě ne později než ode dne, kdy oznámení obdržela, rozhodnutí OoJ o stanovení seznamu povýšených úředníků tvoří svazek aktů individuální povahy určený úředníkům povýšeným do dotyčné platové třídy. Tento svazek aktů však nepříznivě zasahuje do právního postavení úředníka, jehož jméno není uvedeno na seznamu, jelikož implicitně znamená odmítnutí jeho povýšení.
- 108 Rozhodnutí OoJ o stanovení seznamu povýšených úředníků tak musí být ve vztahu k nepovýšenému úředníkovi považováno za akt individuální povahy, který může nepříznivě zasahovat do právního postavení jiné osoby než adresáta ve smyslu čl. 90 odst. 2 druhé odrážky *in fine* (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 19. února 1981, Schiavo v. Rada, 122/79 a 123/79, Recueil, s. 473, body 21 až 23, a usnesení Soudu ze dne 2. června 2005, Vounakis v. Komise, T-326/03, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 24). V souladu s tímto ustanovením běží v tomto případě ve vztahu k nepovýšenému úředníkovi lhůta ode dne, kdy se o uvedeném aktu dozvěděl, ale v žádném případě ne později než ode dne jeho zveřejnění.
- 109 Vzhledem k tomu, že Komise má podle článku 10 OPU 45 povinnost zveřejnit v *Administrativních informacích* seznam povýšených úředníků, podání stížnosti úředníkem v případě uvedeném v bodě 106 druhé odrážce se váže na dva různé počátky běhu lhůty podle toho, o který z aktů se jedná. Pokud jde o případ uvažovaný v bodě 106 třetí odrážce, za běžných okolností by se za počátek běhu lhůty pro podání stížnosti považovalo datum zveřejnění.

- 110 Taková situace však není slučitelná s tou zvláštností nového řízení o povýšení, kterou je existence komplexního aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení.
- 111 Zveřejnění seznamu povýšených, který obsahuje pouze jména a přidělení dotyčných osob, sice umožňuje všem dotčeným úředníkům jasné a konečné určení jejich situace, pokud jde o výsledek povyšovacího období, neumožňuje jim však seznámit se s rozhodnutím OJ o stanovení celkového počtu bodů.
- 112 Povýšený nebo nepovýšený úředník se může seznámit se svým celkovým počtem bodů a s jejich členěním pouze nahlédnutím do svého osobního povyšovacího spisu na intranetu Komise a v systému Sysper 2.
- 113 Dotyčný úředník tak může zjistit, zda dosáhl povyšovacího limitu, či nikoli a zda je odmítnutí jeho povýšení odůvodněno vedlejšími skutečnostmi, jaké jsou zmíněny v článku 10 OPU 45, a seznámit se jednak s výsledkem případné žádosti o autoremeduru podané proti počtu udělených PBGŘ, a jednak s počtem případně udělených PBDŮ a konečně, pokud jde o povyšovací období 2003, s počtem PPBVP případně udělených na základě přechodných ustanovení.
- 114 Tyto informace mohou rozhodnout o tom, zda dotyčný úředník podá stížnost, přičemž tento může nakonec uvážit s ohledem na počet získaných bodů a jejich podrobné členění, definitivní povyšovací limit stanovený správou a úředníky skutečně povýšené v rámci dotčeného období, že není vhodné zahajovat takové řízení nebo že je namíste zahájit pouze proti rozhodnutí OJ o stanovení celkového počtu bodů nebo proti rozhodnutí o stanovení seznamu povýšených úředníků.

- 115 Jak již bylo uvedeno výše, rozhodnutí OOJ o stanovení celkového počtu bodů a rozhodnutí o stanovení seznamu povýšených úředníků lze sice od sebe právně odlišit a mohou být předmětem různých návrhových žádání směřujících ke zrušení, jako je tomu v projednávané věci, je však jisté, že tato rozhodnutí spolu ve skutečnosti úzce souvisejí. Zveřejnění uvedeného seznamu přitom dotyčným úředníkům neumožňuje seznámit se plně s aktem nepříznivě zasahujícím do právního postavení, který je svou povahou komplexní a kterým řízení o povýšení končí.
- 116 V povyšovací období 2003 se krom toho ukazuje, že mezi dnem zveřejnění seznamu povýšených úředníků a dnem, kdy může úředník účelně nahlédnout do svého povyšovacího spisu na Sysper 2, může uplynout značný počet dnů. Tento časový odstup je odůvodněn lhůtou nutnou k aktualizaci dotčeného systému příslušným útvarem, včetně zanesení údajů o všech úřednících, jichž se povyšovací období týká a kterých bylo v roce 2003 celkem 14 000. Tato lhůta nezbytná k aktualizaci samozřejmě není přesně známa v okamžiku zveřejnění výše uvedeného seznamu v *Administrativních informacích*, které pro rok 2003 neobsahují v tomto ohledu žádný údaj.
- 117 I když je rozumné se domnívat, že dotyčný úředník, stejně jako žalobce v projednávané věci, bude znát svůj celkový počet bodů a jejich členění ve lhůtě tří měsíců stanovené k podání stížnosti, tato lhůta poskytnutá úředníkovi k užitečné přípravě a podání stížnosti se zkrátí o dobu potřebnou k aktualizaci osobních povyšovacích spisů v systému Sysper 2, pakliže se bude vycházet z předpokladu dvojího počátku běhu uvedené lhůty v případě, že dotyčná osoba napadá jak rozhodnutí OOJ o stanovení seznamu povýšených úředníků, tak rozhodnutí OOJ o stanovení celkového počtu bodů.
- 118 Za těchto okolností je namístě se domnívat, že v zájmu právní jistoty, rovného zacházení a řádné správy musí být počátek běhu tříměsíční lhůty k podání stížnosti jak proti rozhodnutí OOJ o stanovení seznamu povýšených úředníků, tak proti jeho

rozhodnutí o stanovení celkového počtu bodů stanoven ke dni, kdy se úředník účelně seznámí se svým osobním povyšovacím spisem aktualizovaným v systému Sysper 2.

- 119 V tomto ohledu je třeba podotknout, že Komise ve své odpovědi na otázky Soudu upřesnila, že nahlížení do uvedeného systému je z bezpečnostních důvodů elektronicky „sledováno“, a že „přístupový protokol“ tak umožňuje zaznamenat, kdo do systému nahlížel a kdy.
- 120 Ze spisu krom toho vyplývá, že Komise v *Administrativních informacích* č. 82-2003 zveřejnila souhrnné sdělení o průběhu povyšovacího období 2003, jehož bod 4 zní následovně:

„Aktualizace spisů v Sysper 2

Návrhy na udělení bodů, které předloží výbory pro povýšení a které potvrdí [OOJ], se nyní uvádějí do spisu každého úředníka.

Na základě článku 25 služebního řádu, který stanoví, že každé individuální rozhodnutí se sdělí dotyčnému úředníkovi, se každý úředník tímto vyzývá, aby se seznámil se svým spisem v Sysper 2.“

- 121 Tento postup sice nelze klást naroveň skutečnému oznámení ve smyslu čl. 90 odst. 2 služebního řádu, nicméně je třeba mít za to, aby se zamezilo možnosti pozdějšího zpochybnění právního postavení založeného v rámci povýšovacího období, že k nahlédnutí úředníka do jeho osobního povýšovacího spisu v Sysper 2 musí dojít v přiměřené lhůtě od zveřejnění souhrnného sdělení, které se od nynějška stává součástí praxe Komise v oblasti řízení o povýšení.
- 122 V projednávané věci je nesporné, že se žalobce seznámil se stanovením svého celkového počtu bodů a s jejich členěním při nahlédnutí do svého osobního povýšovacího spisu aktualizovaného v Sysper 2 dne 16. prosince 2003, tedy před datem zveřejnění souhrnného sdělení, a svou stížnost směřující zároveň proti rozhodnutí OOJ o stanovení seznamu povýšených úředníků a proti jeho rozhodnutí o stanovení celkového počtu bodů podal dne 12. února 2004, tedy při dodržení lhůty k tomu stanovené.
- 123 Tato stížnost byla zamítnuta rozhodnutím OOJ ze dne 15. června 2004, sděleným žalobci následujícího dne. Žalobce podal projednávanou žalobu dne 22. července 2004, tedy v tříměsíční lhůtě stanovené v čl. 91 odst. 3 služebního řádu.
- 124 Ze všech předchozích úvah vyplývá, že projednávanou žalobu je třeba prohlásit za přípustnou.

K věci samé

1. K námitkám protiprávnosti některých ustanovení OPU 43 a OPU 45

- 125 Žalobce napadá v prvé řadě legalitu článku 2 OPU 43 a článků 3, 6, 7, 9, 10, 12 a 13 OPU 45. Podstatou jeho výhrad je skutečnost, že BZ nejsou rozhodující, dále

neexistence povinnosti odůvodnit udělení PB, nedodržení práv obhajoby a neúčinnost procesních prostředků zakládajících se na článku 13 OPU 45. Žalobce zadruhé uplatňuje námitku protiprávnosti článků 6 a 7 OPU 45, posuzovaných z hlediska *Administrativních informací* č. 99-2002. Domnívá se, že tato ustanovení omezují posuzovací pravomoc generálních ředitelství, pokud se jedná o udělování PBGR, a že brání v provedení účinného srovnání zásluh úředníků. Žalobce zatřetí poukazuje na protiprávnost článku 12 OPU 45. Podle jeho mínění tento článek na rozdíl od svého doslovného znění nemá přechodnou povahu, klade v převažující míře důraz na roky služby v platové třídě, nestanoví kritéria pro udělení PPBVP a jejich udělování svěřuje neprávem výborům pro povýšení. Žalobce začtvrté uplatňuje námitku protiprávnosti článku 9 a přílohy I bodů 1, 2, 3, 5 a 6 OPU 45. Tato ustanovení podle něj vedou k přečeňování některých činností a k narušení rovného zacházení mezi úředníky. Zapáté žalobce zpochybňuje legalitu čl. 7 odst. 2 OPU 45, který podle jeho názoru upřednostňuje úředníky zaměstnané v malých generálních ředitelstvích.

K první námitce protiprávnosti, směřující proti článku 2 OPU 43 a proti článkům 3, 6, 7, 9, 10, 12 a 13 OPU 45

126 Žalobce vznáší námitku protiprávnosti článku 2 OPU 43 a článků 3, 6, 7, 9, 10, 12 a 13 OPU 45 na základě článků 25 a 26 služebního řádu, jakož i na základě jeho článku 45, který zaručuje rovné zacházení, povyšování podle zásluh, právo na služební postup a srovnávací přezkoumání zásluh. Rovněž se dovolává práva na řádnou správu a na nestranné a spravedlivé řízení, jakož i práva být vyslechnut.

K tvrzení, že BZ údajně nejsou rozhodující

— Argumenty účastníků řízení

127 Žalobce uplatňuje, že většina úředníků právní služby obdržela 13 až 16 BZ. Povyšování tedy není určováno zásluhami, tak jak vyplývají ze zpráv zmiňovaných

v článku 45 služebního řádu. Vyplývá z počtu PB, které mohou být uděleny až do počtu 21 bodů. Tyto body se však udělují bez ohledu na zásluhy. Z toho vyplývá porušení zásady rovného zacházení, jakož i zásad povyšování podle zásluh, práva na služební postup a srovnávacího přezkoumání zásluh, které jsou zaručeny v článku 45 služebního řádu.

- 128 Komise odpovídá, že se PB udělují odměnou za zásluhy a že jí umožňují lépe rozlišit úředníky podle jejich schopností.

— Závěry Soudu

- 129 Podle čl. 45 odst. 1 prvního pododstavce služebního řádu o povýšení rozhoduje OoJ po zvážení srovnatelných zásluh úředníků připadajících v úvahu pro povýšení a posudků na ně.

- 130 Zásluhy jsou tak základním kritériem při povyšování a ostatní kritéria, jako je věk, počet let strávených v platové třídě nebo počet let ve službě, mohou být zohledněny pouze podpůrně (rozsudky Soudního dvora ze dne 14. července 1983, *Ohrgaard a Delvaux v. Komise*, 9/82, Recueil, s. 2379, bod 19, a *Vainker v. Parlament*, bod 101 výše, body 16 a 17; rozsudky Soudu ze dne 18. září 2003, *Callebaut v. Komise*, T-241/02, Recueil FP, s. I-A-215 a II-1061, bod 44, a ze dne 10. června 2004, *Liakoura v. Rada*, T-330/03, Sb. VS, s. I-A-191 a II-859, bod 49). Krom toho musí OoJ výše uvedené srovnávací přezkoumání provést pečlivě a nestranně, v zájmu útvaru a v souladu se zásadou rovného zacházení s úředníky (rozsudky Soudu ze dne 30. listopadu 1993, *Tsirimokos v. Parlament*, T-76/92, Recueil, s. II-1281, bod 21; *Perakis v. Parlament*, T-78/92, Recueil, s. II-1299, bod 16; ze dne 5. listopadu 2003, *Cougnon v. Soudní dvůr*, T-240/01, Recueil FP s. I-A-263 a II-1283, bod 70; ze dne 28. září 2004, *Tenreiro v. Komise*, T-216/03, Sb. VS s. I-A-245 a II-1087, bod 68, a ze dne 15. září 2005, *Casini v. Komise*, T-132/03, Sb. VS s. I-A-253 a II-1169, bod 53).

- 131 V takto definovaném rámci je OJ nadán širokou posuzovací pravomocí. Zásluhy může posoudit postupem nebo způsobem, jaký uzná za nejvhodnější (rozsudky *Tsirimokos v. Parlament*, bod 130 výše, bod 16; *Perakis v. Parlament*, bod 130 výše, bod 14; *Cougnon v. Soudní dvůr*, bod 130 výše, bod 62, a *Tenreiro v. Komise*, bod 130 výše, bod 68).
- 132 Aby srovnávání zásluh úředníků způsobilých k povýšení bylo objektivnější a snadnější než dříve, byl v OPU 43 a OPU 45 počínaje povyšovacími obdobími 2003 zaveden systém povyšování založený na kvantifikaci zásluh, vyznačující se každoročním udělováním BZ a PB úředníkům.
- 133 Nejprve je třeba zdůraznit, že tento nový systém posiluje vztah založený článkem 45 služebního řádu mezi pravidelným hodnocením úředníků a povyšováním. Z článku 2 odst. 1 třetího pododstavce OPU 43 ve spojení s *Administrativními informacemi* č. 99-2002 tak vyplývá, že každý úředník obdrží celkovou známku od nuly do dvaceti, která se pak v zásadě převede na počet BZ, využitelných pro potřeby povýšení. Krom toho čl. 10 odst. 2 OPU 45 stanoví, že povýšení úředníka je podmíněno tím, že dosáhl celkem alespoň 10 BZ ve své poslední ZVSP. Podle čl. 6 odst. 4 písm. b) třetího pododstavce OPU 45 mimoto platí, že úředníci, jejichž ZVSP obsahuje hodnocení „slabé“ nebo „nedostatečné“, nemohou získat PB.
- 134 Dále je důležité připomenout, že článek 3 OPU 45, nadepsaný „Základy povyšování“, upřesňuje, že „[p]ředně je [...] třeba zohlednit počet [BZ] a [PB], které každý úředník shromáždil v průběhu roku nebo předcházejících let“. Právě sčítání BZ a PB umožní úředníkům dosáhnout povyšovacího limitu nebo tento limit případně překročit. PB nejsou samy o sobě pro povýšení úředníka rozhodující.

- 135 Konečně a hlavně je třeba zdůraznit, jak také jednoznačně stanoví čl. 2 odst. 1 druhý pododstavec OPU 43, že „[BZ] i [PB] se udělují odměnou za zásluhy, udělení [PB] musí být vždy odůvodněno skutečnostmi založenými na zásluhách“.
- 136 Pokud jde o PB, čl. 6 odst. 4 písm. a) a b) OPU 45 upravuje udělování PBGR nejvýše v rozsahu 10 bodů. Podle čl. 6 odst. 3 OPU 45 se tyto body udělují úředníkům, kteří šli nad rámec svých individuálních cílů, a to odměnou za vyvinutí zvláštního úsilí a získání pozoruhodných výsledků doložených v jejich ZVSP. Jak již bylo uvedeno výše (viz bod 133 výše), údaj v ZVSP o „slabém“ nebo „nedostatečném“ ohodnocení krom toho zcela vylučuje možnost, aby dotyčný úředník získal PB.
- 137 Článek 9 a příloha I OPU 45 upravují udělení 1 nebo 2 PBDÚ. Těmito body mají být oceněni zaměstnanci, kteří úspěšně splnili dodatečné úkoly v zájmu orgánu. Tyto úkoly spočívají v činnosti „školitele/přednášejícího“ nebo v různých příspěvcích při pořádání výběrových řízení nebo v rámci smíšených orgánů. Je třeba uvést, že ZVSP obsahují rubriku zvláště určenou k vyjmenování těchto úkolů.
- 138 Proto vzhledem k tomu, že PBGR a PBDÚ jsou rovněž založeny na zásluhách, jejich udělení vedle BZ neporušuje článek 45 služebního řádu ani výše uvedené zásady.
- 139 Konečně v rámci povyšovacího období 2003, kdy se poprvé uplatnilo nové řízení o povýšení, byla v čl. 12 odst. 3 OPU 45 upravena přechodná pravidla, tak „aby zásluhy mohly být náležitě zohledněny v déle trvajícím časovém období“, kterážto pravidla se vztahují na udělování PPB (viz bod 58 výše). Žalobce uplatnil námitku

protiprávnosti směřující zvláště proti tomuto ustanovení, přičemž i zde poukazuje na porušení článku 45 služebního řádu. Z důvodů uvedených v bodě 191 a následujících níže však nelze tuto námitku považovat za opodstatněnou.

140 Z předchozích úvah vyplývá, že je namístě tuto část námítky zamítnout.

K nedostatku odůvodnění

— Argumenty účastníků řízení

141 Žalobce tvrdí, že OPU 45 v rozporu s čl. 25 druhým pododstavcem služebního řádu neukládá povinnost odůvodnit návrhy a rozhodnutí o udělení PBGŘ, PBDÚ a PPB. Domnívá se, že tento nedostatek odůvodnění je zdrojem svévole.

142 Komise uvádí, že povinnost odůvodnění je obecnou zásadou práva Společenství. Z toho dovozuje, že vložení zvláštního ustanovení do OPU 45 by bylo nadbytečné. Tato zásada navíc ukládá pouze povinnost odůvodnit akty nepříznivě zasahující do právního postavení, a OPU 45 tuto povinnost dodržují.

— Závěry Soudu

143 Soud připomíná, že na základě čl. 25 druhého pododstavce služebního řádu musí být každý akt nepříznivě zasahující do právního postavení odůvodněn. Toto ustanovení tedy neukládá povinnost odůvodnit návrhy, doporučení nebo stanoviska, které samy o sobě nezasahují nepříznivě do právního postavení.

144 Proto pokud se jedná o PBGR, čl. 6 odst. 6 OPU 45 neporušuje čl. 25 druhý pododstavec služebního řádu tím, že smíšeným výborům ukládá povinnost odůvodnit jejich návrhy pouze v případě, kdy se liší od návrhů generálních ředitelství. Ani článek 9 OPU 45 toto ustanovení neporušuje, když smíšeným výborům neukládá povinnost odůvodnit svá doporučení k udělení PBDÚ. Totéž platí pro návrhy výborů pro povýšení k udělování PPBVP na základě čl. 12 odst. 3 písm. a) OPU 45, jakož i pro čl. 13 odst. 2 OPU 45, na jehož základě výbory pro povýšení vydávají odůvodněné stanovisko pouze v případě, kdy navrhují udělení PBO.

145 Článek 25 druhý pododstavec služebního řádu se mimoto nevztahuje na rozhodnutí generálních ředitelství týkající se udělení PBGR, PPBPT a ZDPB, a rovněž tak na rozhodnutí OOJ, pokud jde o PBDÚ, PPBVP a PBO, jelikož se jedná o přípravné akty (viz body 90 a následující výše).

146 Jak již bylo řečeno (viz body 90 a následující výše), konečný akt, jímž končí povyšovací období, je komplexní povahy v tom smyslu, že zahrnuje dvě různá rozhodnutí, a sice rozhodnutí OOJ o stanovení seznamu povýšených a rozhodnutí OOJ o stanovení celkového počtu bodů, na němž se zakládá dříve uvedené rozhodnutí. Dotčení úředníci mohou v závislosti na své situaci podat stížnost proti jednomu či druhému rozhodnutí anebo proti oběma zároveň.

147 V této souvislosti je třeba připomenout, že v oblasti povyšování je povinnost odůvodnění splněna, jestliže OOJ odůvodní své rozhodnutí o zamítnutí stížnosti podané na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 30. října 1974, Grassi v. Rada, 188/73, Recueil, s. 1099, body 11 až 13, a rozsudek Soudu ze dne 29. září 2005, Napoli Buzzanca v. Komise, T-218/02, Sb. VS s. I-A-267 a II-1221, bod 59).

148 Z toho vyplývá, že tato část námitky musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K tvrzení, že OPU 45 nedodrží článek 26 služebního řádu a práva obhajoby

— Argumenty účastníků řízení

149 Žalobce tvrdí, že rozhodnutí o udělení PB jsou výsledkem řízení, které se může zakládat na skutečnostech neuvedených ve spise úředníků a které dotčeným osobám nepřiznává právo být vyslechnut před tím, než správa přijme akt nepříznivě zasahující do jejich právního postavení. Zejména uvádí, že OJ rozhoduje o žádostech o autoremeduru v řízení, které není kontradiktorní. Udělování PB tak porušuje práva obhajoby a čl. 26 první pododstavec písm. a) služebního řádu.

150 Komise zpochybňuje, že by OPU 45 porušovala práva obhajoby a zákaz zohledňování skutečností neuvedených v osobním spise úředníka. Podle jejího názoru OPU 45 zohlednění takových skutečností nedovolují. Úředníci mají navíc možnost být vyslechnuti v průběhu řízení o povýšení. Článek 13 OPU 45 upravuje opravný prostředek proti rozhodnutí o udělení PB před skončením řízení o povýšení. Řízení o povýšení ostatně nelze srovnávat s řízením „vedeným vůči osobě“. Judikatura týkající se práva být vyslechnut před přijetím aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení je proto irelevantní.

— Závěry Soudu

- 151 Článek 26 služebního řádu stanoví, že osobní spis úředníka obsahuje „a) všechny písemnosti týkající se jeho služebního poměru a všechny zprávy týkající se jeho způsobilosti, výkonnosti a chování“ a „b) všechny připomínky úředníka k těmto písemnostem“. Tentýž článek dále stanoví, že „písemnosti uvedené v písmenu a) nemohou být použity nebo uvedeny orgánem proti úředníkovi, pokud s nimi před jejich zařazením nebyl seznámen“.
- 152 Účelem článku 26 služebního řádu je zajistit úředníkovi právo obhajoby, přičemž brání tomu, aby OJ přijal rozhodnutí dotýkající se jeho služebního poměru a služebního postupu na základě skutečností týkajících se jeho chování, které nejsou uvedeny v jeho osobním spise (rozsudky Soudu Perakis v. Parlament, bod 130 výše, bod 27; ze dne 8. června 1995, Allo v. Komise, T-496/93, Recueil FP, s. I-A-127 a II-405, bod 75; ze dne 30. září 2003, Kenny v. Soudní dvůr, T-302/02, Recueil FP, s. I-A-235 a II-1137, bod 32, a ze dne 4. května 2005, Schmit v. Komise, T-144/03, Sb. VS s. I-A-101 a II-465, bod 133). Tento článek se na povyšování použije, protože výše uvedený výraz „služební poměr“ zahrnuje zejména hlavní události ve služebním postupu (výše uvedený rozsudek Schmit v. Komise, bod 134).
- 153 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že uplatněná část námítky spočívá na pouhých tvrzeních žalobce, který však neprokázal, že by rozhodnutí o udělení PB, z nichž některá nepocházejí od OJ, byla založena na jiných skutečnostech než na hodnotících zprávách a neuvedených ve spisech úředníků.
- 154 OPU 45 neobsahují žádné ustanovení, které by Komisi umožnilo odchytil se od článku 26 služebního řádu tak, jak jej vykládá judikatura. Naopak se jeví, že některá ustanovení OPU 45 zakládají přímý vztah mezi udělením PB a ZVSP.

- 155 Z článku 6 OPU 45 tak vyplývá, že PBGŘ udělují generální ředitelé nebo ředitelé po posouzení výsledků ZVSP a s ohledem na zásluhy dotyčných úředníků doložené v ZVSP. ZVSP krom toho obsahují rubriku týkající se dodatečných úkolů plněných v zájmu Komise za hodnotící období, na jejímž základě se pak udělují PBDÚ.
- 156 Je důležité zdůraznit, že ZVSP vznikají ve složitém procesu, do něž jsou úředníci úzce zapojeni v souladu s článkem 43 služebního řádu, podle něž se pravidelná zpráva předkládá dotyčnému, který „je oprávněn doplnit jakékoli připomínky, které považuje za důležité“.
- 157 Konečně se žalobce nemůže účelně dovolávat porušení práv obhajoby ve vztahu k rozhodnutím o udělení PB, včetně rozhodnutí OOJ o žádostech o autoremeduru, které je předmětem článku 13 OPU 45, neboť uvedená rozhodnutí jsou pouze přípravnými akty k rozhodnutím, která stanoví celkový počet bodů pro potřeby povýšení a seznam povýšených. Práva obhajoby se přitom nevztahují na takové akty, nýbrž na akty nepříznivě zasahující do právního postavení (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 15. června 2000, F v. Komise, T-211/98, Recueil FP, s. I-A-107 a II-471, body 28 a 29 a citovaná judikatura).
- 158 Proto je namístě tuto část námítky zamítnout jako neopodstatněnou.

K účinnosti opravných prostředků založených na článku 13 OPU 45

— Argumenty účastníků řízení

- 159 Žalobce tvrdí, že OOJ opravné prostředky podané na základě článku 13 OPU 45 reálně neposuzuje. OOJ podle něj pouze potvrzuje návrhy výborů pro povýšení.

- 160 Komise s tímto nesouhlasí a uvádí, že pravomoc, kterou jí svěřuje článek 13 OPU 45, jí nebrání v tom, aby vyhověla návrhům výborů pro povýšení.

— Závěry Soudu

- 161 Pakliže by měla být tato část námitky vykládána v tom směru, že napadá legalitu článku 13 OPU 45, stačí konstatovat, že spočívá na pouhém tvrzení žalobce a chybí jí jakákoli právní argumentace. Tento článek ostatně nelze vykládat tak, že zprošťuje OOJ jeho povinnosti reálně posoudit předmětné opravné prostředky, neboť mu naopak uděluje pravomoc rozhodnout. Otázka, zda OOJ skutečně posoudil žalobcovu žádost o autoremeduru je předmětem jiného žalobního důvodu (bod 304 níže).

K porušení zásady řádné správy a práva na nestranné a spravedlivé řízení

- 162 Žalobce konečně poukazuje na porušení zásady řádné správy a práva na nestranné a spravedlivé řízení.
- 163 Neposkytuje však argument, který by se lišil od výše zkoumaných argumentů. Tato část námitky je proto neopodstatněná. Soud každopádně odkazuje na předchozí úvahy.

164 S ohledem na předchozí úvahy je třeba námitku protiprávnosti směřující proti článku 2 OPU 43 a proti článkům 3, 6, 7, 9, 10, 12 a 13 OPU 45 zamítnout.

K druhé námitce protiprávnosti, směřující proti článkům 6 a 7 OPU 45, posuzovaným z hlediska Administrativních informací č. 99-2002, které stanoví cílový průměr, jenž omezuje posuzovací pravomoc generálních ředitelství

Argumenty účastníků řízení

165 Žalobce uplatňuje námitku protiprávnosti proti článkům 6 a 7 OPU 45 ve spojení s *Administrativními informacemi* č. 99-2002. Svou námitku zakládá na porušení článku 45 služebního řádu, zásady rovného zacházení a zásady práva na služební postup.

166 Žalobce má za to, že předmětná ustanovení stanoví počty BZ a PBGŘ, které jsou přiděleny generálním ředitelstvím. Zaprvé jsou generální ředitelství vyzývána, aby nepřekračovala „cílový průměr“ 14 BZ v každé platové třídě, přičemž každé překročení tohoto průměru o více než jeden bod vede k odpovídajícímu snížení počtu PBGŘ, který je jim přidělen. Zadruhé neexistuje žádná možnost přidělit generálním ředitelstvím více než 2,5 PBGŘ na úředníka. Žalobce se domnívá, že takto přidělené počty jsou závazné. Podle něj omezují volné uvážení generálních ředitelství a brání skutečnému posouzení zásluh úředníků způsobilých k povýšení. Podle jeho názoru možnost žádat o výjimku z cílového průměru upravená v čl. 6 odst. 1 OPU 45 toto omezení vhodným způsobem nenapravuje, protože závisí na iniciativě každého generálního ředitelství, spadá do diskreční pravomoci a musí být

schválena výbory pro povýšení, zatímco pouze OOI má pravomoc rozhodnout v oblasti povyšování. Tyto přidělené počty bodů tedy vedou k tomu, že seznam povýšených závisí spíše na „strategiích“ zavedených každým generálním ředitelstvím než na skutečném porovnání zásluh zaměstnanců.

- 167 Komise odpovídá, že *Administrativní informace* č. 99-2002 stanoví pouze cílový průměr 14 bodů. Účel tohoto průměru je legitimní. Nespočívá v omezení volného uvážení známkujících v individuálních případech, nýbrž spíše v zamezení celkové inflace známek, která by vedla k jejich znehodnocení. Tento průměr navíc není závazný. Překročení, které by zůstalo pod hranicí 15 bodů, by bylo bez následků. Nad tuto hranici by byl počet PBGR snížen, ledaže by byla udělena výjimka. Tato možnost získat výjimku na základě čl. 6 odst. 1 OPU 45 konečně představuje řešení pro problémy vyplývající z existence kvóty 2,5 PBGR na úředníka a z případné koncentrace znamenitých úředníků v některých generálních ředitelstvích.

Závěry Soudu

- 168 Je důležité připomenout, že v rámci své široké posuzovací pravomoci může OOI provést srovnávací přezkoumání zásluh postupem a způsobem, které uzná za nejvhodnější (viz bod 131 výše).
- 169 Ve sdělení SEK(2001) 1697 se v této souvislosti upřesňuje, že „nové řízení o povýšení znamená rozchod s minulostí“. Vzhledem k předchozím, značně nesourodým zjištěním vyplývajícím z hodnocení úředníků různých generálních ředitelství a k následným obtížím, s nimiž se OOI potýkal při srovnávacím přezkoumání zásluh všech dotyčných úředníků při dodržení zásady rovného zacházení, Komise usilovala o zajištění větší objektivity profesního hodnocení zaměstnanců tak, aby byl

systemy povyšování co nespravedlivější. Tento cíl se projevil v kvantifikaci zásluh za použití bodovacího systému a v ustanoveních OPU 45, jejichž účelem je zajistit konzistentnost při udělování těchto bodů na úrovni celé Komise.

170 Článek 6 odst. 1 OPU 45 tak stanoví, že generálním ředitelstvím se přiděluje počet PBGR odpovídající 2,5násobku počtu úředníků, kteří jsou ještě způsobilí k povýšení vzhledem ke své platové třídě a kteří zastávají funkci v uvedeném generálním ředitelství. V tomtéž ustanovení se uvádí, že „generálním ředitelstvím, jejichž průměr [BZ] pro určitou platovou třídu překročí o více než jeden bod průměr uváděný Komisí, bude přidělený počet [PB] snížen přesně o počet bodů převyšujících průměr“. *Administrativní informace* č. 99-2002 upřesňují, že „generální ředitelství se vyzývají, aby své zaměstnance hodnotila při dodržení průměru 14 [BZ] z 20 (takzvaný ‚cílový průměr‘). Tento průměr 14 musí být dodržen v každé platové třídě na úrovni každého generálního ředitelství“. Dále se v nich upřesňuje, že „generální ředitelství, která pro určitou platovou třídu [dosáhnou] průměru vyššího než 15, budou penalizována. Penalizace spočívá ve snížení počtu [PB] přiděleného [generálnímu ředitelství] v povyšovacím období pro tuto platovou třídu“.

171 Dále je třeba uvést, že čl. 6 odst. 1 OPU 45 stanoví, že pokud generální ředitelství počet bodů převyšujících průměr odůvodní, mají možnost obrátit se na výbor pro povýšení, který může mimořádně rozhodnout o tom, že se provedené snížení zcela, nebo částečně zrušuje.

172 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, ani existence kvóty PBGR, ani cílový průměr nemohou omezovat volné uvážení generálních ředitelství v míře odporující článku 45 služebního řádu, zásadě rovného zacházení a zásadě práva na služební postup. Naopak se ukazuje, že oba tyto mechanismy mohou přispět k účinnému vyjádření reprezentativního hodnocení zásluh úředníků a zajistit přitom co nejvyšší stupeň srovnatelnosti hodnocení ve všech generálních ředitelstvích Komise, a tím i rovné zacházení s uvedenými úředníky, jehož se žalobce výslovně dovolává. V tomto

ohledu je důležité připomenout, že v praxi musí být srovnávací přezkoumání zásluh prováděno na rovném základě a s použitím srovnatelných zdrojů informací a poznatků (viz zejména rozsudky Soudu Tsirimokos v. Parlament, bod 130 výše, bod 21, a ze dne 21. září 1999, Oliveira v. Parlament, T-157/98, Recueil FP, s. I-A-163 a II-851, bod 35).

- 173 Pokud jde o kvótu PBGŘ, ta splňuje obecný cíl PB, kterým je ocenit z úředníků ty nejzasloužilejší, aby se tak zvýšily jejich příležitosti na povýšení (bod 4 výše). Omezený počet přidělených bodů totiž může přimět generální ředitelství, aby k takovému výběru přistoupila. Tento cíl je sám o sobě slučitelný s článkem 45 služebního řádu, rovným zacházením a právem na služební postup.
- 174 Pokud se jedná o cílový průměr, je namístě poznamenat, že výše uvedený systém generálním ředitelstvím neukládá absolutní povinnost tento průměr dodržovat, ale pouze je k tomu vybízí.
- 175 Nicméně skutečnost, že generální ředitelství berou ohled na cílový průměr, který je jim stanoven, neznamená, že jejich volná úvaha je omezena v míře odporující článku 45 služebního řádu, zásadě rovného zacházení a zásadě práva na služební postup.
- 176 Tento průměr totiž zaprvé matematicky vyjadřuje hodnocení činnosti průměrného úředníka. Neomezuje možnost hodnotitelů rozlišit individuální hodnocení činnosti každého úředníka podle toho, zda je tato činnost ve vztahu k tomuto průměru podprůměrná nebo nadprůměrná. Rozpětí uvedené v *Administrativních informacích* č. 99-2002 na tomto zjištění nic nemění. Tyto informace pouze známkujícím doporučují, aby zaprvé vyhradili známky od 17 do 20 úředníkům zasluhujícím rychlé povýšení; zadruhé známky od 12 do 16 úředníkům zasluhujícím běžné povýšení; zatřetí známky od 10 do 11 úředníkům, kteří by měli být povýšeni jen pomalým

tempem; začtvrté známky pod 10 úředníkům, kteří musejí zlepšit svou výkonnost a kteří nemohou být v rámci dotčeného období povýšeni. V těchž *Administrativních informacích* se uvádí, že „známka od 17 do 20 bude udělena přibližně 15 % úředníků, známka od 12 do 16 přibližně 75 % úředníků a známka od 10 do 11 přibližně 10 %“. Tato rozpětí jsou však pouze výsledkem sledování celkového způsobu povyšování, tak jak byl prováděn v minulosti. Jsou pouze orientační, a nikoli závazná. Na rozdíl od cílového průměru krom toho neexistuje ani pobídka k uplatňování výše uvedených rozpětí. S jejich nedodržením není spojen žádný následek. Z toho vyplývá, že cílový průměr i ve spojení s těmito rozpětími nebrání hodnotitelům v použití velmi širokého známkovacího rozsahu.

¹⁷⁷ OPU 43 a OPU 45 navíc nezakazují použití známek obsahujících desetinná místa. Článek 4 odst. 4 OPU 43 výslovně předpokládá použití polovičních bodů a *Administrativní informace* č. 99-2002 naznačují známku od „10 do 11“ pro úředníky zasluhující povýšení v pomalém tempu. Hodnotitelé proto mohou své hodnocení úředníků ještě dále odstupňovat.

¹⁷⁸ Skutečnost, že hodnotitelé mají k dispozici všechny body, odlišuje tento systém zavedený v čl. 6 odst. 1 OPU 45 a ve výše uvedených *Administrativních informacích* od režimu, o jehož neplatnosti bylo rozhodnuto rozsudkem Soudu ze dne 30. září 2003, Tatti v. Komise (T-296/01, Recueil FP, s. I-A-225 a II-1093). Tento režim byl předně závazný. Navíc spojoval průměr s maximální hranicí 30 bodů oproti teoreticky dosažitelnému maximu 50 bodů.

- 179 Zadruhé, stanovením cílového průměru 14 z 20 lze předcházet riziku inflace známek. Tato inflace byla vedla k zúžení rozsahu bodů skutečně využívaných známkujícími, a narušovala by tak funkci známkování, kterou je pokud možno co nejvěrněji vystihnout zásluhy známkováných úředníků a umožnit jejich účinné srovnání. Zpochybňovaný systém naopak nutí známkující, aby prováděli přísnější srovnání individuálních zásluh každého.
- 180 Zatřetí, stanovením cílového průměru lze též snížit riziko rozdílnosti průměrů u různých generálních ředitelství, která by nebyla odůvodněna objektivními skutečnostmi souvisejícími se zásluhami známkováných úředníků. Chrání též úředníky před diskriminačním zacházením podle toho, zda patří pod to či ono generální ředitelství.
- 181 Začtvrté, systém cílového průměru přihlíží k obecně pozorované skutečnosti, a sice ke stejnorodému rozvrstvení známkováných úředníků kolem průměrné úrovně zásluh. Komise proto z tohoto statistického pozorování dovodila, že stanovení cílového průměru odrážejícího tento průměr velmi pravděpodobně nebude hodnotitelům bránit ve volném uvážení.
- 182 Žalobce však tvrdí, že cílový průměr vyvolává potíže v útvech, kde se soustřeďují velmi dobří pracovníci.
- 183 Článek 6 odst. 1 OPU 45 však generálním ředitelstvím umožňuje odchýlit se od cílového průměru, pokud se jejich konkrétní situace neshoduje se všeobecnou situací. Překročení cílového průměru o jeden bod totiž nemá žádný následek. Navíc při překročení o více než jeden bod se může dotýčné generální ředitelství obrátit na výbor pro povýšení, který má pravomoc mimořádně rozhodnout o tom, že se snížení

počtu PB provedené v případě takového překročení zcela nebo částečně zrušuje, a to za podmínky, že toto generální ředitelství počet bodů převyšujících průměr platně odůvodní. Koncentrace velmi dobrých úředníků přitom takovým důvodem zjevně je.

184 Žalobce rovněž tvrdí, že výše uvedená výjimka není „dostatečnou nápravou“, jelikož závisí na iniciativě generálních ředitelství a její udělení spadá do diskreční pravomoci výboru pro povýšení, a nikoli OoJ, který je jako jediný nadán rozhodovací pravomocí v oblasti povyšování.

185 Kromě toho, že zde naprosto chybí jakákoli argumentace na podporu výhrady týkající se iniciativy generálních ředitelství, je třeba uvést, že v rámci systému, který může vést ke snížení počtu PBGR přidělených samotným generálním ředitelstvím a nikoli konkrétnímu úředníkovi, je tato iniciativa plně odůvodněná a logická.

186 Pokud jde o „diskreční“ pravomoc výborů pro povýšení, je třeba připomenout, že podle čl. 45 odst. 1 první věty služebního řádu o povýšení rozhoduje OoJ, a to po zvážení srovnatelných zásluh úředníků, kteří jsou způsobilí k povýšení, postupem nebo způsobem, který uzná za nejvhodnější. V tomto ohledu nelze rozhodnutí výboru pro povýšení o tom, zda se kvůli překročení cílového průměru snížení PBGR zcela, nebo částečně zrušuje, či nikoli, klást na stejnou roveň jako výše uvedené rozhodnutí o povýšení. Rozhodnutí výboru pro povýšení spadá do rámce nového řízení o povýšení, které vymezil OoJ, a nelze tedy platně činit závěr o tom, že došlo k porušení pravomocí, které tomuto orgánu svěřuje služební řád.

- 187 Konečně je namístě uvést, že pro doplnění obecných aritmetických mechanismů obsažených v čl. 6 odst. 1 OPU 45 stanoví článek 13 OPU 45, že každý úředník může podat žádost o autoremeduru, na jejímž základě mu může OOJ udělit jeden nebo více PBO „mimo počet bodů přidělených generálnímu ředitelství“. Podle *Administrativních informací* č. 82-2003 tak OOJ udělil 156 PBO úředníkům kategorie A, kteří takový opravný prostředek podali.
- 188 Spojení čl. 6 odst. 1 a článku 13 OPU 45 charakterizuje rovnováhu nového systému povyšování, jehož účelem je poskytnout OOJ lepší základ pro srovnávací přezkoumání zásluh všech úředníků způsobilých k povýšení do dotyčné platové třídy, přičemž zajišťuje nejvyšší možnou úroveň konzistentnosti hodnocení mezi různými generálními ředitelstvími Komise.
- 189 Ukazuje se tedy, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobce, přidělované počty bodů podle čl. 6 odst. 1 OPU 45 a podle *Administrativních informací* č. 99-2002 nijak nevylučují účinné srovnávací přezkoumání úředníků způsobilých k povýšení a samy o sobě nenutí k volbě „strategií“ neslučitelných s článkem 45 služebního řádu a se zásadami rovného zacházení a práva na služební postup. V případě, že by taková volba byla učiněna, ukazovalo by to pouze na nesprávné uplatňování OPU 45.
- 190 Z předchozích úvah vyplývá, že námitka protiprávnosti musí být zamítnuta, přičemž platí, že i kdyby Komise změnila pravidla použitelná počínaje povýšovacími obdobími 2004, nemůže to mít žádný vliv na legalitu systému zavedeného pro předchozí období.

K třetí námitce protiprávnosti, směřující proti článku 12 OPU 45, který podle ní klade přílišný důraz na počet let služby, je nepřesný a nebere ohled na příslušnost OOI

- 191 Žalobce vznáší námitku protiprávnosti vůči článku 12 OPU 45. Přechodná opatření, která tento článek obsahuje, jsou podle žalobce v rozporu s článkem 45 služebního řádu. Žalobce vyslovuje nejprve výhrady k jejich přechodné povaze. Dále tvrdí, že podle nich je rozhodující počet let služby v platové třídě. Nakonec zpochybňuje příslušnost výborů pro povýšení k udělování PPBVP.

K přechodné povaze článku 12 OPU 45

— Argumenty účastníků řízení

- 192 Žalobce zpochybňuje přechodnou povahu článku 12 OPU 45 s odůvodněním, že článek 13 obecných prováděcích ustanovení článku 45 služebního řádu, přijatých dne 24. března 2004, v podstatě zachoval kategorii PPBPT a rovněž v celém rozsahu prodloužil platnost kategorie PPBVP.
- 193 Komise odpovídá, že článek 12 OPU 45 skutečně zavádí přechodný systém, který bude postupně zrušen, jak o tom svědčí změny, které přinášejí výše uvedená obecná prováděcí ustanovení ze dne 24. března 2004.

— Závěry Soudu

- ¹⁹⁴ Soud konstatuje, že čl. 12 odst. 3 první věta OPU 45 stanoví, že „přechodná pravidla [jsou] zavedena tak, aby zásluhy mohly být náležitě zohledněny v déle trvajícím časovém období“. Tato pravidla jsou vymezena v čl. 12 odst. 3 písm. a) a b) OPU 45. Podle poznámky pod čarou č. 5 OPU 45 se článek 12 týká „prvního povyšovacího období, které nastane v roce 2003“. Jejich přechodná povaha je tak potvrzena. Skutečnost, že platnost některých ustanovení článku 12 byla posléze prodloužena, nemůže mít vliv na jejich legalitu, kterou je třeba posuzovat z hlediska předpisu tak, jak byl použit.
- ¹⁹⁵ Část námitky, jejímž prostřednictvím je zpochybňována přechodná povaha článku 12, musí být proto zamítnuta.

K tvrzení, že v případě PPB je údajně rozhodující počet let služby v platové třídě

— Argumenty účastníků řízení

- ¹⁹⁶ Žalobce poznamenává, že na základě čl. 12 odst. 3 písm. a) první věty OPU 45 jsou PPBPT udělovány podle počtu let služby v platové třídě bez ohledu na zásluhy úředníků. Podle něj jsou tyto body rozhodující. Žalobce totiž uvádí, že PPBPT mohou čítat až 7 bodů, kdežto BZ mají v praxi rozpětí pouze 3 bodů, protože se zpravidla nacházejí mezi 13 a 16. Z článku 45 služebního řádu však vyplývá, že k letům služby v platové třídě lze přihlížet jen podpůrně.

197 K tomu dodává, že toto ustanovení nelze odůvodňovat nutností zabezpečit přechod od jednoho systému povyšování na jiný. Žalobce v tomto ohledu podotýká, že Parlament a Soudní dvůr již zavedly systémy pro převedení dřívějších známek na body, které měly dopad na pravidlo povyšování podle zásluh pouze v menším rozsahu. Konečně tvrdí, že Komise mohla k zásluhám přihlédnout v déle trvajícím časovém období s použitím již dříve uplatněné metody průměru analytických hodnocení uvedených v hodnotících zprávách. Mechanismus PPBPT, který zhodnocuje roky služby v platové třídě, proto překračuje meze toho, co je nezbytné k zajištění nařízeného přechodu od starého systému na nový.

198 Žalobce se dále domnívá, že čl. 12 odst. 3 písm. a) druhá věta OPU 45 v podstatě zasluhuje stejnou kritiku. Konstatuje také, že toto ustanovení neobsahuje přesná kritéria pro udělování PPBVP. Rozhodnutí o povýšení by tak mohla být „ovlivněna svévolnými a neodůvodněnými rozhodnutími, a to v rozporu s článkem 45 služebního řádu, se zásadou práva na služební postup a se zásadou rovného zacházení“.

199 Žalobce dále tvrdí, že čl. 12 odst. 3 písm. b) OPU 45 porušuje čl. 45 odst. 1 služebního řádu. Podle rozsudku Soudního dvora ze dne 13. prosince 2001, *Cubero Vermurie v. Komise* (C-446/00 P, Recueil, s. I-10315, bod 36) totiž článek 45 služebního řádu brání automatickému povyšování úředníků nepovýšených v předchozím období, i když již byli zařazeni na seznam nejzasloužilejších. Žalobce dodává, že *Administrativní informace* č. 18-2003 poskytují dodatečné 4 ZDPB každému generálnímu ředitelství, které takovému úředníkovi udělí alespoň 6 PBGŘ. PBGŘ však nejsou spolehlivým ukazatelem zásluh. Opět je tedy odměňován počet let služby v platové třídě.

200 Komise připomíná, že účelem sporného řízení o povýšení je poskytnout odměnu za zásluhy v déle trvajícím časovém období. Zdůrazňuje, že úředník nemůže získat více než 7 PPBPT, což odpovídá nejvýše sedmi letům v platové třídě. Cílem tohoto omezení je, aby nebyli zvýhodňováni ti, jejichž služební postup je obzvláště pomalý.

- 201 Komise rovněž uvádí, že z *Administrativních informací* č. 82-2003 vyplývá, že PPBVP mají vyrovnat případné nevýhody, které jsou spojeny s přechodem od starého režimu na nový a které by nebylo možné dostatečně zohlednit jinak.
- 202 Komise dále uvádí, pokud jde o ZDPB, že zásada vyhlášená v rozsudku *Cubero Vermurie v. Komise*, bod 199 výše, je v projednávané věci irelevantní. Postup zapovězený tímto rozsudkem totiž spočíval v automatickém povyšování úředníků, kteří byli v rámci předchozího povyšovacího období zařazeni na seznam nejzasloužilejších. ZDPB jsou naopak pouze kategorií PB upravenou v OPU 45. Navíc nejsou z nejdůležitějších, protože nemohou přesáhnout 4 body. V rozsudku *Cubero Vermurie v. Komise* se však jasně uvádí, že v řízení o povýšení může orgán přihlédnout k tomu, že je úředník zařazen na seznam zbývajících úředníků.
- 203 Komise konečně uvádí, že se nepřiklonila k systému převádění známek na body kvůli obtížím vyplývajícím z nedostatečné harmonizace dřívějších hodnotících zpráv.

— Závěry Soudu

- 204 Úvodem je třeba poznamenat, že při změně právní úpravy se přirozeně k určitému datu zavádějí nové poměry a přitom se zohledňují poměry založené v dřívějšku. V projednávaném případě příslušelo OJ, aby přechodně upravil změnu pravidel týkajících se povyšování úředníků s přihlédnutím k omezením, která s sebou nese přechod z jednoho způsobu řízení na jiný.

- 205 Nový systém povyšování vstoupil v platnost v povyšovacím období 2003 a čl. 12 odst. 3 OPU 45 tedy upravil přechodná pravidla tak, aby se zohlednily zásluhy nashromážděné v platové třídě těmi úředníky Komise, kteří byli zaměstnaní v okamžiku vstupu uvedeného systému v platnost. Tato pravidla se vztahují na udělování různých přechodných bodů těmto úředníkům.
- 206 Podle čl. 12 odst. 3 písm. a) první věty OPU 45 se z úřední povinnosti uděluje úředníkům jeden PPBPT za každý rok strávený v platové třídě, nejvýše však do 7 PPBPT. Jak uvádí Komise, počet let strávených v platové třídě lze považovat za sice objektivní, ale pouze dílčí ukazatel zásluh shromážděných úředníkem. Je však nesporné, že v tomto ohledu nemají generální ředitelství žádnou posuzovací pravomoc a že počet PPBPT udělený úředníkovi zákonitě odpovídá počtu let služby v jeho platové třídě s omezením na nejvýše 7 let.
- 207 Článek 12 odst. 3 písm. a) druhá věta OPU 45 umožňuje udělení nejvýše 2 PPBVP na úředníka. Podle *Administrativních informací* č. 82-2003 a podle odpovědí Komise na otázky Soudu byly tyto PPBVP zavedeny proto, aby se spravedlivě vyřešily specifické problémy spojené s přechodem od starého systému na nový. Tento zvláštní účel PPBVP je nicméně obsažen v cíli, který sledují všechny přechodné body, mezi něž PPBVP patří, a kterým je zohlednění zásluh nashromážděných úředníkem od jeho posledního povýšení. Článek 12 odst. 3 písm. a) druhá věta OPU 45 proto sám o sobě neporušuje článek 45 služebního řádu. Pokud by udělení PPBVP mohlo vést ke svévolnému povýšení, jak tvrdí žalobce, vyplývalo by to z použití článku 12 OPU 45 v daném případě, a nikoli ze skutečnosti, že by byl tento článek samotnou svou podstatou protiprávní.
- 208 Konečně čl. 12 odst. 3 písm. b) OPU 45 dává generálním ředitelstvím možnost udělit podle *Administrativních informací* č. 18-2003 a 34-2003 až 4 ZDPB úředníkům, kteří byli v průběhu předchozího období navrženi na povýšení, ale povýšení nebyli.

209 V tomto ohledu je důležité připomenout, že OOO je v zásadě oprávněn přihlédnout v rámci srovnávacího přezkoumání zásluh k tomu, že úředník již byl navržen na povýšení v rámci předchozího období, ovšem za předpokladu, že se neprovinil a že jeho zásluhy budou posouzeny v porovnání se zásluhami ostatních kandidátů na povýšení (rozsudek Soudního dvora ze dne 9. listopadu 2000, Komise v. Hamptaux, C-207/99 P, Recueil, s. I-9485, bod 19, a rozsudek Casini v. Komise, bod 130 výše, body 69 a 70). Naopak praxe spočívající v automatickém povyšování zbývajících úředníků z předchozího povyšovacího období porušuje zásadu srovnávacího přezkoumávání zásluh úředníků způsobilých k povýšení podle článku 45 služebního řádu (rozsudek Tenreiro v. Komise, bod 130 výše, bod 82).

210 V projednávané věci není sporu o tom, že ZDPB tvoří pouze jednu z pěti kategorií PB a že jejich udělení nevede automaticky k povýšení. Z článku 12 odst. 3 prvního pododstavce písm. b) OPU 45 ve spojení s *Administrativními informacemi* č. 18-2003 navíc vyplývá, že udělení ZDPB je vázáno na dvojí podmínku. *Administrativní informace* v tomto směru upřesňují, že úředníci navrzení, ale nepovýšení v rámci povyšovacího období 2002 „mohou získat až 4 [ZDPB] za podmínky, že získají alespoň [6 PB] a že se potvrdí výsledek ze srovnání zásluh“. Z toho vyplývá, že ZDPB se udělují úředníkům navrženým, ale nepovýšeným v rámci období 2002, kteří nadále prokazují stejné, nebo dokonce vyšší zásluhy, a to po srovnávacím přezkoumání jejich zásluh ve vztahu k zásluhám ostatních kandidátů na povýšení.

211 Výše uvedená povinnost získat alespoň 6 PBGR, na kterémžto požadavku se žalobce s Komisí shoduje, totiž znamená, že pouze zvlášť výkonní úředníci mohou získat ZDPB. Je třeba připomenout, že PBGR se udělují odměnou za zvláštní zásluhy doložené v ZVSP dotyčných úředníků a že hodnocení „slabé“ nebo „nedostatečné“ v ZVSP vylučuje jakoukoli možnost dotyčného úředníka získat PB. Je tedy namístě učinit závěr, že čl. 12 odst. 3 první pododstavec písm. b) OPU 45 ve spojení s *Administrativními informacemi* č. 18-2003 není v rozporu s článkem 45 služebního řádu a že výhrada žalobce tak není opodstatněná.

- 212 Z předchozích úvah vyplývá, že pouze u podmínek pro udělení PPBPT lze odhalit takové zohledňování roků služby v platové třídě, které je v rozporu s pravidly běžně se uplatňujícími na řízení o povýšení.
- 213 Výhrady žalobce je však nutno posuzovat s ohledem na skutečnost, že režim zpochybněný prostřednictvím uplatněné námitky má charakter přechodného ustanovení. Omezení, která s sebou nese přechod od jednoho způsobu řízení na jiný, pokud jde o služební postup úředníků, však mohou nutit správu k tomu, aby se dočasně a v jistých mezích odchýlila od striktního uplatňování trvalých pravidel a zásad, které běžně platí pro dotčené situace. Takové výjimky však musejí být odůvodněny kategorickou potřebou spojenou s přechodem na nový režim a nesmějí z hlediska jejich trvání nebo rozsahu překračovat meze toho, co je nezbytné k zajištění řádného přechodu z jednoho režimu na druhý (rozsudek Soudu ze dne 11. února 2003, Leonhardt v. Parlament, T-30/02, Recueil FP, s. I-A-41 a II-265, bod 51).
- 214 Přijetí systému vyznačujícího se kvantifikací zásluh a potřebou dosáhnout za účelem svého povýšení určitého limitu odpovídajícího celkovému počtu BZ a PB počínaje obdobím 2003, vyžadovalo v projednávaném případě zohlednění zásluh shromážděných úředníky od jejich posledního povýšení, a to formou udělení jistého počtu bodů a s použitím metody dodržující zásadu rovného zacházení.
- 215 Opatření spočívající v automatickém udělování PPBPT podle let služby v platové třídě splňuje tuto kategorickou potřebu spojenou s přechodem na nový režim a na základě ustanovení OPU 45, která omezují jeho rozsah, lze vyslovit závěr, že OOI nepřekročil meze toho, co je nezbytné k zajištění řádného přechodu z jednoho režimu na druhý.
- 216 Zaprvé, OPU 45 omezují dobu platnosti článku 12 pouze na povyšovací období 2003.

- 217 Zadruhé, čl. 12 odst. 3 písm. a) první věta OPU 45 přisuzuje PPBPT velmi omezenou váhu, protože nemohou překročit 7 bodů z celkového maximálního počtu 45 bodů, tj. s BZ a PB dohromady. V tomto ohledu je třeba připomenout, že každý úředník může obdržet známku od nuly do dvaceti, která se pak převede na BZ. Skutečnost, že úředníci právní služby podle žalobce získali od 12 do 16 BZ, není relevantní pro posouzení, zda je článek 12 OPU 45 sám o sobě legální.
- 218 Zatřetí, čl. 10 odst. 2 OPU 45 stanoví, že povýšení úředníka je vázáno na podmínku, že tento dosáhl celkem alespoň 10 BZ ve své poslední ZVSP. Toto ustanovení ještě dále relativizuje účinky zohlednění počtu let služby v platové třídě, když určuje, a to i pro přechodné období roku 2003, nejnižší možný základ pro povýšení související se zásluhami úředníka způsobilého k povýšení.
- 219 Z toho vyplývá, že čl. 12 odst. 3 OPU 45 sám o sobě nepřiznává rozhodující váhu letům služby v platové třídě a že na udělení PPBPT nelze nahlížet jako na překročení pravomocí OOJ, pokud jde o přechodnou úpravu změny pravidel týkajících se povyšování úředníků.
- 220 Je třeba dodat, že Komise neměla žádnou povinnost přijmout jako systém pro převádění dřívějších známek takzvaný systém průměru analytického hodnocení nebo systém, který zavedl Parlament a Soudní dvůr a který má údajně dopad na pravidlo povyšování podle zásluh v menším rozsahu. Změna metod platných pro povyšování úředníků totiž má již z povahy věci za cíl napravit jisté nevýhody vyplývající z uplatňování dřívějších pravidel. U takového reformního procesu, kde má správa široký rozhodovací prostor k posouzení jeho nezbytnosti (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 1. července 1976, de Wind v. Komise, 62/75, Recueil, s. 1167, bod 17, a rozsudek Soudu ze dne 13. července 1995, Rasmussen v. Komise, T-557/93, Sb. VS s. I-A-195 a II-603, bod 20), tedy přirozeně dochází k tomu, že od určitého data se zásluhy úředníků hodnotí na novém základě.

V rámci nového režimu nelze od správy požadovat plné a totožné zohlednění známek udělených úředníkům ještě podle dřívějšího režimu, neboť by tím byla reforma způsobu povyšování takřka nevyhnutelně ztratila na veškerém praktickém významu, přičemž navíc neexistuje nárok zaměstnanců na zachování platné právní úpravy (viz v tomto smyslu rozsudek Leonhardt v. Parlament, bod 213 výše, bod 55).

- 221 Existence jiných přechodných systémů každopádně sama o sobě nedokazuje, že by Komise přijetím článku 12 OPU 45 překročila přípustné meze.
- 222 Tato část námítky proto musí být zamítnuta.

K nepříslušnosti výborů pro povýšení k udělování PPBVP

— Argumenty účastníků řízení

- 223 Žalobce tvrdí, že čl. 12 odst. 3 písm. a) druhá věta OPU 45 svěřuje výborům pro povýšení pravomoc udělit PPBVP, a to v rozporu s článkem 45 služebního řádu, který stanoví, že pro povyšování úředníků je příslušný OOJ.
- 224 Komise odpovídá, že úlohou výborů pro povýšení je pouze navrhnout OOJ udělení PPBVP, a nikoli jejich přímé udělení.

— Závěry Soudu

225 Soud již shledal (viz bod 84 výše), že čl. 12 odst. 3 písm. a) druhá věta OPU 45 musí být vykládán ve světle článku 2 OPU 43, článku 10 a čl. 14 odst. 4 OPU 45, na jejichž základě výbory pro povýšení pouze činí návrhy pro OOJ, který jediný má pravomoc rozhodnout. Výbory pro povýšení tedy pouze navrhují OOJ udělení PPBVP. Z tohoto vyplývá, že tato část námitky je neopodstatněná.

226 Z předchozího vyplývá, že článek 12 OPU 45 neporušuje článek 45 služebního řádu.

227 Námitka protiprávnosti článku 12 OPU 45 vznesená žalobcem proto musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

Ke čtvrté námitce protiprávnosti, směřující proti článku 9 a příloze I bodům 1, 2, 3, 5 a 6 OPU 45, které údajně vedou k přečeňování některých činností

Argumenty účastníků řízení

228 Žalobce vznáší námitku protiprávnosti vůči článku 9 a příloze I bodům 1, 2, 3, 5 a 6 OPU 45, přičemž vychází z porušení článku 45 služebního řádu, zásady rovného zacházení a zásady práva na služební postup.

- 229 Žalobce tvrdí, že úkoly, za něž podle přílohy I bodů 1, 2, 3, 5 a 6 OPU 45 náleží odměna v podobě udělení PBDÚ, jsou tytéž jako činnosti odůvodňující udělení BZ a PBGR, takže dochází k jejich přeceňování.
- 230 Žalobce toto zdvojené uplatnění vyvozuje zaprvé z čl. 7 odst. 3 OPU 45, z čl. 5 odst. 5 písm. a) a b) OPU 43 a z rozhodnutí Komise ze dne 6. prosince 2002, kterým se stanoví zvláštní podmínky hodnocení úředníků a dočasných zaměstnanců přidělených na funkci zástupců zaměstnanců. Tato ustanovení obsahují zvláštní pravidla pro známkování úředníků přidělených na funkci zástupců zaměstnanců a pro udělování PBGR těmto zaměstnancům. Zadruhé žalobce uvádí, že podle čl. 5 odst. 5 písm. c) OPU 43 je známkování ostatních volených, jmenovaných nebo pověřených zástupců zaměstnanců podmíněno konzultací hodnotící skupiny *ad hoc*. Zatřetí uplatňuje, že služební povinnosti spočívající v zastupování správy v institucích uvedených v příloze I OPU 45 jsou nedílnou součástí běžných úkolů dotýčných úředníků.
- 231 Komise odpovídá, že znění článku 9 OPU 45 výslovně vylučuje veškeré „dvojí započítávání“ činností, které by zvýhodňovalo některé úředníky.
- 232 Krom toho uvádí, že žádný člen právní služby povýšený v roce 2003 nezískal PBDÚ za úkoly zastupování nebo za to, že byl členem instituce uvedené v příloze I OPU 45. Z toho dovozuje, že žalobce nemá právní zájem na zpochybnování legality použití výše uvedených ustanovení na konkrétní situaci.

Závěry Soudu

- 233 Nejprve je třeba připomenout, že k tomu, aby byla námitka protiprávnosti přípustná, je třeba, aby obecný akt, jehož protiprávnost je uplatňována, byl přímo, či nepřímo

použitelný na případ, který je předmětem žaloby, a aby existoval přímý právní vztah mezi napadeným individuálním rozhodnutím a předmětným obecným aktem (rozsudky Soudu ze dne 3. února 2000, *Townsend v. Komise*, T-60/99, Recueil FP, s. I-A-11 a II-45, bod 53, a ze dne 22. dubna 2004, *Schintgen v. Komise*, T-343/02, Recueil FP, s. I-A-133 a II-605, bod 25).

234 V projednávané věci je nesporné, že žalobce nezískal žádný PBDÚ, přestože o to výslovně požádal (viz bod 28 výše), proti čemuž se ohrazuje v rámci projednávané žaloby (viz bod 308 níže).

235 Za těchto okolností je třeba mít za to, že rozhodnutí o stanovení celkového počtu bodů pro povýšení žalobce na 20 a o zamítnutí povýšení se opírají o článek 9 a přílohu I OPU 45, a že uplatněná námitka protiprávnosti je proto v plném rozsahu přípustná neohledně na skutečnost, která je zde irelevantní, a sice že žádný úředník platové třídy A5 právní služby nezískal PBDÚ za období 2003.

236 Podle čl. 9 odst. 1 OPU 45 se PBDÚ udělují pouze odměnou za „dodatečné“ úkoly vyjmenované v příloze I uvedených OPU, které úředník splnil v zájmu orgánu. Článek 9 odst. 2 druhý pododstavec OPU 45, který upřesňuje tři „kritéria uznatelnosti“ PBDÚ, navíc stanoví, že odměna může být poskytnuta pouze za „činnosti, [které] nejsou součástí kvalifikačního profilu“ dotyčných osob. PBDÚ proto mohou být uděleny pouze odměnou za úkoly, které jsou odlišné od obvyklých činností úředníka a které nejsou předmětem každoročního hodnocení, a tudíž neslouží za základ pro udělení BZ.

237 Dále je třeba uvést, že ZVSP rozlišuje jednak činnosti, za které se odměnou udělují BZ a PBGR, a jednak úkoly, za něž lze udělit PBDÚ. „Hlavní činnosti“ úředníků

musejí být uvedeny v bodě 5.1 ZVSP a ostatní činnosti provedené „na úrovni odboru, [generálního ředitelství] nebo Komise nad rámec [jejich] pracovního programu“ musejí být vyjmenovány v bodě 5.2. Obě tyto rubriky napomáhají k určení číselného výsledku z hodnocení, který se převede na BZ. Naproti tomu dodatečné úkoly, o které se jedná v příloze I OPU 45, jsou známkovány až v bodě 6.6, který následuje po výše uvedeném výsledku.

238 Krom toho úkoly plněné úředníky přidělenými na plný nebo částečný úvazek do funkce zástupců zaměstnanců v odborových organizacích a ve statutárních orgánech se hodnotí podle zvláštních pravidel upravených v čl. 5 odst. 5 písm. a) a b) OPU 43. Účelem těchto pravidel je zahrnout předmětné úkoly do pravidelného hodnocení úředníka. Za tyto úkoly se tedy udělují BZ v souladu s čl. 2 odst. 1 druhým pododstavcem výše uvedených OPU. Krom toho lze za ně udělit PBGR na základě čl. 7 odst. 3 OPU 45. Nelze však za ně udělit PBDÚ, protože tyto jsou součástí „kvalifikačního profilu“ dotyčných osob.

239 Na druhou stranu příležitostné úkoly plněné v rámci institucí uvedených v příloze I OPU 45 úředníky, kteří jsou voleni, jmenováni nebo pověřeni zaměstnanci, nebo úředníky, kteří zastupují správu, již pojmově nejsou součástí obvyklých činností, a tedy ani kvalifikačního profilu dotyčných osob. Skutečnost, že hodnotitel a spolupodepisující úředník útvaru, kam jsou přiděleni úředníci voleni, jmenováni nebo pověřeni zaměstnanci, mají povinnost konzultovat a zohledňovat při sestavování ZVSP uvedených úředníků stanovisko hodnotící skupiny *ad hoc* a návrhy na povýšení zástupců zaměstnanců, nemůže sama o sobě výše uvedený závěr zpochybnit.

240 Je ostatně třeba uvést, že stupnice stanovené v příloze I OPU 45 pro činnosti, za něž se udělují PBDÚ, obsahují vždy i číslici 0. Z toho vyplývá, že i kdyby bylo možné udělit také PBGR odměnou za činnost uvedenou v příloze I OPU 45, právní rámec

každopádně dává OJ možnost zamezit dvojímu započítání zásluh udělením 0 PBDÚ za dotčenou činnost.

- 241 Z předcházejících úvah vyplývá, že námitka protiprávnosti článku 9 OPU 45 musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K páté námitce protiprávnosti, směřující proti údajně diskriminačnímu čl. 7 odst. 2 OPU 45

Argumenty účastníků řízení

- 242 Žalobce vznáší námitku protiprávnosti vůči čl. 7 odst. 2 OPU 45, přičemž vychází z článku 45 služebního řádu, ze zásady rovného zacházení a ze zásady práva na služební postup.

- 243 Žalobce tvrdí, že toto ustanovení zavádí „zvláštní mechanismus“ zvýhodňující úředníky generálních ředitelství a útvarů čítajících méně než čtyři úředníky v určité platové třídě. Těmto generálním ředitelstvím a útvarům se totiž vždy přidělí 10 PBGR, takže nemají povinnost dodržovat průměr 14 BZ a jejich úředníci by mohli získat více PBGR než ostatní zaměstnanci.

- 244 Komise nejprve uvádí, že čl. 7 odst. 2 OPU 45 se netýká BZ. Dále tvrdí, že toto ustanovení je nezbytné k dodržení zásad, jichž se žalobce dovolává, neboť bez něj by úředníci generálních ředitelství a útvarů s nižším počtem zaměstnanců byli

systematicky znevýhodňování, protože by neměli přístup k 6 až 10 PB, které jsou součástí počtu bodů přidělených generálnímu ředitelství a které se rozdělují mezi nejvýkonnější úředníky, kteří prokázali mimořádné zásluhy tím, že splnili kritéria uvedená v odstavci 3 písm. i) a ii) (dále jen „velké PBGR“). Každopádně by se nikdy nemohli domáhat udělení 10 PBGR.

Závěry Soudu

- 245 Soud připomíná, že podle zásady rovnosti nelze s různými situacemi zacházet stejně, ledaže je takové zacházení objektivně odůvodněné (viz rozsudek Breton v. Soudní dvůr, bod 89 výše, bod 99 a citovaná judikatura).
- 246 Článek 6 odst. 1 OPU 45 stanoví, že „pro účely rozdělení PB se každému generální ředitelství přiděluje počet PB odpovídající 2,5násobku počtu úředníků, kteří jsou ještě způsobilí k povýšení vzhledem ke své platové třídě“. Krom toho se udělování takto přidělených PBGR rozděluje podle klíče stanoveného v čl. 6 odst. 4 OPU 45, podle něž se 50 % rozdělí mezi nejvýkonnější úředníky, jimž může být uděleno 6 až 10 PBGR (velké PBGR), a zbývajících 50 % se rozdělí mezi ostatní úředníky, kteří mohou získat až 4 PBGR na osobu.
- 247 Je nesporné, že přísné uplatňování tohoto pravidla na generální ředitelství, kde je počet zaměstnanců v každé platové třídě spíše nižší, vede mechanicky k podstatnému snížení počtu PBGR, které mají být rozděleny mezi úředníky působící v těchto útvech, a to zcela zjevně na újmu těchto úředníků.

- 248 Ukazuje se tedy, že se uvedení úředníci nacházejí v objektivně odlišné situaci oproti svým kolegům zaměstnaným v rozsáhlých generálních ředitelstvích nebo útvech, což odůvodňuje rozdílné zacházení v porovnání s tím, jaké se uplatňuje na posledně uvedené úředníky.
- 249 Proto právě v zájmu dodržení zásad rovného zacházení a práva na služební postup, jichž se žalobce dovolává, čl. 7 odst. 2 OPU 45 stanoví, že jestliže generální ředitelství nebo útvar čítají méně než čtyři úředníky v určité platové třídě, celkový počet přidělených PB je roven 10 a na jejich udělování se nevztahuje klíč stanovený v čl. 6 odst. 4 OPU 45. Je zjevné, že bez napadeného opatření by úředník z výše uvedeného generálního ředitelství nebo útvaru takřka neměl možnost získat velké PBGR a nikdy by jich nemohl obdržet 10.
- 250 Konečně je namístě konstatovat, že udělování PBGR úředníkům generálních ředitelství a útvarů čítajících méně než čtyři úředníky v dané platové třídě je založeno na uznání zvláštních zásluh vymezených v čl. 6 odst. 3 OPU 45 a že není prokázáno, že by sporné opatření překračovalo meze toho, co je nezbytné pro zajištění skutečně rovného zacházení.
- 251 Z předchozích úvah vyplývá, že námitka protiprávnosti čl. 7 odst. 2 OPU 45 musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

2. K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nicotnosti rozhodnutí o žádostech o autoremeduru a o udělení PBDÚ, PPBVP a ZDPB

- 252 Žalobce ve svém vyjádření k odpovědím Komise na písemné otázky Soudu uplatňuje žalobní důvod vycházející ze skutečnosti, že „žalovaná nepřijala řádně“ rozhodnutí

o žádostech o autoremeduru a o udělení PBDÚ, PPBVP a ZDPB. Podle něj Komise pouze oznámila *Administrativní informace* dokládající jejich údajné přijetí. Žalobce z toho vyvozuje, že tato rozhodnutí jsou nicotná, a proto rozhodnutí, kterým se mu uděluje celkem 20 bodů pro povýšení, seznam zásluh a seznam povýšených úředníků jsou stíženy vadami, jelikož se zakládají na nicotných přípravných aktech. Rozhodnutí o tom, že nebude zařazen na výše uvedené seznamy, je každopádně též stíženo vadami. Podpůrně poukazuje na porušení podstatných formálních náležitostí.

253 Žalobce tvrdí, že tento žalobní důvod je přípustný, protože se zakládá na skutečnostech nastalých v průběhu řízení. Soud konstatuje, že tuto otázku není nutné zkoumat. Tento žalobní důvod lze totiž chápat tak, že vychází z porušení podstatných formálních náležitostí nebo z nicotnosti rozhodnutí, která měla být přijata v rámci povyšovacího období. Takové žalobní důvody lze přitom uplatňovat ve všech stádiích řízení (pokud jde o porušení podstatných formálních náležitostí, viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. května 1991, *Interhotel v. Komise*, C-291/89, Recueil, s. I-2257, bod 14; rozsudek Soudu ze dne 26. října 2000, *Asia Motor France a další v. Komise*, T-154/98, Recueil, s. II-3453, bod 46; pokud jde o nicotnost rozhodnutí, viz rozsudek Soudu ze dne 10. března 1992, *Chemie Linz v. Komise*, T-15/89, Recueil, s. II-1275, bod 395).

254 Soud uvádí, že podle žalobce jsou rozhodnutí o žádostech o autoremeduru a o udělení PBDÚ, PPBVP a ZDPB nicotná, poněvadž neexistují podepsané listiny ani písemné dokumenty. Soud v tomto ohledu připomíná, že Komisi položil dvě písemné otázky ohledně dat, kdy OOJ zamítl žádost o autoremeduru žalobce a kdy mu odmítl udělit PBDÚ. Komise ve svých odpovědích uvedla, že tato rozhodnutí byla přijata dne 20. listopadu 2003, přičemž však nepřipojila jejich kopii, ale odkázala na *Administrativní informace* č. 82-2003 a na oznámení učiněná systémem Sysper 2 dne 16. prosince 2003.

- 255 Komise na jednání upřesnila, že přistoupila k informatizaci řízení o povýšení a zejména zpracování návrhů a stanovisek výborů pro povýšení. Toto tvrzení navazuje na sdělení SEK(2001) 1697, které spojovalo zavedení nových pravidel v oblasti hodnocení a povyšování s dokončením „integrovaného nástroje informatizovaného řízení“. Článek 10 odst. 1 OPU 45 potvrzuje význam tohoto nástroje tím, že ukládá zveřejňování seznamů zásluh a návrhů výborů pro povýšení týkajících se způsobu rozdělení úředníků *ex aequo* na intranetu Komise. Komise navíc uvedla, že dotčená rozhodnutí vznikla připojením elektronického podpisu odpovědného orgánu na digitálním dokumentu připraveném k tomuto účelu. Žalobce přitom nepochybnil, že se takto skutečně postupuje. Krom toho služební řád a OPU 45 neukládají žádnou formální náležitost pro přijímání předmětných rozhodnutí. Zejména čl. 90 odst. 2 služebního řádu, který stanoví, že úředníci mohou podat k OoJ „stížnost namířenou proti aktu“, nevyklučuje, že by takovýto akt mohl být vydán jinak než v psané podobě (pokud jde o ústní akt, viz rozsudek Soudního dvora ze dne 9. února 1984, Kohler v. Účetní dvůr, 316/82 a 40/83, Recueil, s. 641, body 9 a 10; rozsudek Soudu ze dne 16. dubna 2002, Fronia v. Komise, T-51/01, Recueil FP, s. I-A-43 a II-187, bod 31).
- 256 Z těchto skutečností vyplývá, že i když rozhodnutí týkající se žádostí o autoremeduru, PBDÚ, PPBVP a ZDBP nebyla formalizována v podobě několika samostatných písemných aktů, byla skutečně přijata OoJ a v případě ZDPB generálními ředitelstvími.
- 257 Právní následky, jaké žalobce vyvozuje z neexistence podepsaných listin a písemných dokumentů, proto nejsou opodstatněné, a to ani pokud jde o nicotnost rozhodnutí, ani pokud jde o porušení podstatných formálních náležitostí.
- 258 Z toho vyplývá, že žalobní důvod založený na nicotnosti rozhodnutí o žádostech o autoremeduru a o udělení PBDÚ, PPBVP a ZDPB musí být v celém rozsahu zamítnut.

3. *K žalobním důvodům vycházejícím z protiprávního uplatňování OPU 45*

- 259 Žalobce zaprvé napadá rozhodnutí, jímž mu byl udělen pouze jeden PBGR. Ohrazuje se proti odůvodnění rozhodnutí ze dne 12. února 2004, jímž OOJ zamítl jeho stížnost proti počtu PBGR, který mu byl udělen. Tvrdí také, že Komise ponechala bez povšimnutí vztah, který je dán mezi počtem BZ a počtem PBGR. Žalobce zároveň tvrdí, že Komise neprovedla skutečné srovnání zásluh. Dále uplatňuje, že při rozdělování PBGR byly upřednostněny roky služby. Uvádí též, že rozhodnutí Komise nespočívá na žádné skutečnosti vycházející z jeho osobní situace. Žalobce se krom toho domnívá, že se stal obětí diskriminace v porovnání s úředníky zaměstnanými v úvarech, kde byla větší váha kladena na zásluhy. Mimoto tvrdí, že Komise nedodržela pravidla, která si sama stanovila.
- 260 Žalobce se zadruhé pozastavuje na způsobem, jakým probíhalo řízení o správním odvolání upravené článkem 13 OPU 45, které vyústilo v to, že nezískal žádný PBO. Nejprve poukazuje na neexistující návrhy ředitelů. Dále upozorňuje na skutečnost, že výbor pro povýšení úředníků kategorie A neodůvodnil svá doporučení pro OOJ ve věci jeho opravného prostředku. Tvrdí, že tento orgán ve skutečnosti nevyužil svých výsad.
- 261 Žalobce zatřetí zpochybňuje rozhodnutí, kterým mu nebyl udělen žádný PBDÚ. V tomto ohledu poukazuje na to, že doporučení výboru pro povýšení nebyla odůvodněna. Tvrdí také, že OOJ tato doporučení pouze potvrdil. Konečně se domnívá, že tento orgán nesprávně kvalifikoval jeho činnosti z hlediska článku 9 OPU 45.
- 262 Žalobce začtvrté napadá rozhodnutí, jímž mu bylo odmítnuto udělení PPBVP, přičemž poukazuje na nedostatek odůvodnění.

263 Zapáté má žalobce výhrady vůči seznamu povýšených, přičemž se domnívá, že OoJ sám neprovedl srovnání zásluh jednotlivých kandidátů na povýšení.

K žalobním důvodům, jimiž je napadáno rozhodnutí o udělení pouze jednoho PBGR žalobci

K porušení povinnosti odůvodnění

— Argumenty účastníků řízení

264 Žalobce tvrdí, že rozhodnutí, jímž mu byl udělen pouze jeden PBGR, nebylo odpovídajícím způsobem odůvodněno ve vztahu k jeho osobní situaci. V tomto ohledu podotýká, že v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti ze dne 15. června 2004 Komise uvádí, že při udělování PBGR může vycházet i z jiných informací, než které vyplývají ze ZVSP. Tyto skutečnosti však neupřesnila.

265 Komise odpovídá, že OoJ musí odůvodnit rozhodnutí o zamítnutí stížnosti proti povýšení, ale že není povinna zpřístupnit odmítnutému kandidátovi srovnávací hodnocení, které provedla. Uvádí, že se může omezit na doložení existence právních podmínek, na které služební řád váže řádnost povýšení. OoJ přitom tuto podmínku splnil, když připomněl, že může vycházet z jiných informací týkajících se správní a osobní situace úředníků, které mohou relativizovat posouzení učiněné pouze na základě hodnotících zpráv (viz rozsudek Soudu ze dne 5. března 1998, Manzo-Tafaro v. Komise, T-221/96, Recueil FP, s. I-A-115 a II-307, bod 18 a citovaná judikatura).

— Závěry Soudu

- 266 Nejprve je namístě konstatovat, že argumentace žalobce je nejednoznačná. Lze ji chápat tak, že má zpochybňovat pouze vhodnost důvodů uvedených v rozhodnutí ze dne 15. června 2004. V takovém případě by žalobce nepoukazoval na chybějící nebo nedostatečné odůvodnění, nýbrž na nesprávné právní posouzení nebo nesprávné posouzení skutkového stavu, jehož by se Komise dopustila tím, že rozhodnutí o udělení pouze jednoho PBGR žalobci založila na mylných úvahách.
- 267 Každopádně vzhledem k tomu, že žalobní důvod vyplývající z chybějícího nebo nedostatečného odůvodnění aktu Společenství představuje nepominutelný důvod, který je soud Společenství povinen uplatnit i bez návrhu, je třeba posoudit, zda Komise dostatečně odůvodnila rozhodnutí o udělení pouze jednoho PBGR žalobci (rozsudky Soudního dvora ze dne 20. února 1997, Komise v. Daffix, C-166/95 P, Recueil, s. I-983, bod 24, a ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 67; rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, T-45/98 a T-47/98, Recueil, s. II-3757, bod 125).
- 268 Podle ustálené judikatury platí, že účelem povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 25 druhém pododstavci služebního řádu je jednak poskytnout dotčené osobě dostatečné údaje pro posouzení opodstatněnosti aktu, který nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení a možnosti podat žalobu k Soudu, a jednak umožnit Soudu provedení přezkumu legality aktu (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. listopadu 1981, Michel v. Parlament, 195/80, Recueil, s. 2861, bod 22; rozsudky Soudu ze dne 18. března 1997, Picciolo a Caló v. Výbor regionů, T-178/95 a T-179/95, Recueil FP, s. I-A-51 a II-155, bod 33, a Napoli Buzzanca v. Komise, bod 147 výše, bod 57). Dostatečnost odůvodnění se krom toho posuzuje z hlediska povahy dotčeného aktu (rozsudek Soudního dvora ze dne 2. února 1988, Van der Kooy a další v. Komise, 67/85, 68/85 a 70/85, Recueil, s. 219, bod 71; rozsudek Soudu ze dne 7. listopadu 2002, Vela a Tecnagrind v. Komise, T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, Recueil, s. II-4547, bod 168) a skutkových a právních souvislostí, za nichž došlo

k jeho přijetí (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. února 1990, Delacre a další v. Komise, C-350/88, Recueil, s. I-395, bod 16; rozsudek Napoli Buzzanca v. Komise, bod 147 výše, bod 60).

269 V projednávané věci je proto třeba zkoumat, zda rozhodnutí o udělení pouze jednoho PBGŘ žalobci splňuje požadavky čl. 25 druhého pododstavce služebního řádu.

270 Za tímto účelem je třeba připomenout, že rozhodnutí týkající se PBGŘ jsou přípravnými akty (viz bod 97 výše) a že jako taková nemusejí být odůvodněna. OoJ má ovšem povinnost odůvodnit své rozhodnutí o zamítnutí stížnosti proti rozhodnutí o stanovení celkového počtu bodů pro povýšení (viz bod 147 výše).

271 Dále je třeba upřesnit, že dostatečnost odůvodnění musí být posuzována z hlediska podstatných prvků argumentace, na niž orgán odpovídá (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 23. února 1994, CB a Europay International v. Komise, T-39/92 a T-40/92, Recueil, s. II-49, bod 122, a ze dne 1. března 2005, Smit v. Europol, T-143/03, Sb. VS s. I-A-39 a II-171, bod 42).

272 Vzhledem k tomu, že žalobce ve stížnosti zpochybňoval legalitu rozhodnutí, jímž mu byl udělen pouze jeden PBGŘ, odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí stížnosti se tedy mělo vztahovat na kritéria pro udělení PBGŘ a na jejich použití na osobní situaci žalobce.

273 OoJ nejprve obecně uvedl, že je oprávněn vycházet nejen z BZ kandidátů, ale též z dalších aspektů jejich zásluh, a následně ve svém rozhodnutí o zamítnutí stížnosti vysvětlil, že udělení pouze jednoho PBGŘ žalobci „zapadá do celkové strategie

přijaté [právní službou] pro přechodné povyšovací období 2003 [...], a to optimalizovat počet případů povýšení svých úředníků [...] V přechodném režimu, který byl v platnosti v roce 2003, získali úředníci s nejvíce lety služby (tedy s počtem PPB dosahujícím nejvýše 7 bodů, doplněným v jednom případě také o 4 ZDPB), a se stejným počtem BZ automaticky vysoký celkový počet bodů pro povýšení. Udělením velkých PBGR posledně uvedeným úředníkům, kteří již měli nashromážděný vysoký počet bodů, je tak [právní služba] vyřadila ze seznamu úředníků způsobilých k povýšení pro rok 2004, a to ku prospěchu nepovýšených úředníků, jakým byl i [žalobce].“

274 V rozhodnutí o zamítnutí stížnosti Komise odkazuje též na hlavní zásady právní služby pro povyšovací období 2003. Tyto hlavní zásady ve své příloze 1B upřesňují, že velké PBGR, jakož i ZDPB byly uděleny pro účely „určení povýšení v roce 2003“ (příloha 1B hlavních zásad). Z uvedené přílohy krom toho vyplývá, že pro povyšovací rok 2003 použila právní služba jako hlavní kritérium pro udělení PBGR „celkový počet BZ a PPB[PT]“ úředníků v dané platové třídě. Podle právní služby tento celkový počet „vyváženým způsobem zohledňoval zásluhy a roky služby v platové třídě“. Pokud byl u různých úředníků v dané platové třídě „[takto získaný] celkový počet stejný, zásluhy [měly převážet] nad roky služby v platové třídě“.

275 Komise konečně v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti odkazuje na nezbytný „přechod na systém založený na zohlednění zásluh v déle trvajícím časovém období“. Za tím účelem poukazuje zejména na rozsudek Leonhardt v. Parlament, bod 213 výše, bod 51.

276 Vzhledem k výše uvedenému je nutno konstatovat, že důvody uvedené v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti splňují povinnosti, které čl. 25 druhý pododstavec služebního řádu ukládá OJ. Toto rozhodnutí totiž dostatečně objasňuje kritéria, která byla stanovena právní službou pro udělování PBGR a jejich uplatnění na osobní situaci žalobce. Z rozhodnutí o zamítnutí stížnosti zejména vyplývají i jiné skutečnosti než

BZ, jako například roky služby úředníků způsobilých k povýšení, které ovlivnily rozhodnutí o udělení PBGR. Rozhodnutí o zamítnutí stížnosti tak žalobci umožňuje seznámit se s důvody, na jejichž základě mu Komise udělila pouze jeden PBGR, a krom toho umožňuje Soudu provést přezkum legality.

277 Z toho vyplývá, že žalobní důvod vycházející z porušení čl. 25 druhého pododstavce služebního řádu musí být zamítnut.

K porušení článku 45 služebního řádu, článků 6 a 13 OPU 45 a zásady práva na služební postup, k zjevně nesprávnému posouzení a ke zneužití pravomoci

— Argumenty účastníků řízení

278 Žalobce poznamenává, že na základě čl. 6 odst. 4 prvního pododstavce písm. a) OPU 45 se „nejvýkonnějším“ úředníkům udělí 50 % PBGR, a to v rozsahu od 6 do 10 bodů na úředníka. Žalobce přitom uvádí, že získal jen jediný PBGR, zatímco na základě jeho ZVSP mu bylo připsáno 16 BZ, a získal tak nejvyšší známku v rámci právní služby. V důsledku toho měl obdržet 9 nebo 10 bodů z 37 bodů rozdělovaných právní službou v rámci velkých PBGR. Nadto se domnívá, že OOO neprovedl správně srovnání zásluh, když čtyři úředníci právní služby v platové třídě A5, kterým byly uděleny velké PBGR, získali známky pod 16 BZ.

279 Z hlavních zásad právní služby též podle žalobce vyplývá, že tato služba při udělování PBGR vycházela z „celkového počtu BZ a PPB“. Z *Administrativních*

informací č. 48-2003 krom toho vyplývá, že úředníci právní služby, kteří získali velké PBGR, obdrželi 6 nebo 7 PPBPT. Žalobce z toho dovozuje, že roky služby byly upřednostněny, ačkoli mohou být zohledňovány jen podřídně. Výše uvedené hlavní zásady a rozhodnutí OJ ze dne 15. června 2004 navíc ukazují, že cílem nebylo ocenit osobní zásluhy, nýbrž povýšit úředníky s nejvyšším počtem přechodných bodů, aby se tak „optimalizovaly perspektivy zaměstnanců právní služby na povýšení v období let 2003–2005“. Žalobce z toho vyvozuje závěr, že z povyšování podle zásluh se stalo povyšování podle roků služby a že řízení je stiženo vadou spočívající ve zneužití pravomoci.

280 Komise odpovídá, že účelem ustanovení upravujících povyšovací období 2003 je zohlednit výkony úředníků v průběhu let. Systém PB je odrazem této snahy. ZVSP naproti tomu neposkytuje úplný obraz o zásluhách úředníků. ZVSP podle Komise odráží pouze jeden rok jejich služebního postupu. Článek 6 odst. 4 první pododstavec OPU 45 navíc nestanoví, že by PBGR měly být udělovány úředníkům, kteří získali nejvíce BZ na základě jejich poslední ZVSP. Ty jsou udělovány těm, kteří prokázali mimořádné zásluhy uvedené v čl. 6 odst. 3 písm. i) a ii) OPU 45. Článek 6 odst. 3 písm. ii) přitom hovoří o zvláštním úsilí a pozoruhodných výsledcích úředníků doložených v „jejich hodnotících zprávách“. Použití množného čísla je zde výrazem snahy založit PBGR na „zásluhách v déle trvajícím časovém období“. Z toho vyplývá, že je Komise mohla udělit na základě BZ, ale také s ohledem na další aspekty zásluh. Právě tak tomu podle Komise bylo v projednávaném případě.

281 Komise dále tvrdí, že důkaz o srovnávacím přezkoumání zásluh musí podat pouze tehdy, pokud žalobce předloží soubor dostatečně se shodujících nepřímých důkazů prokazujících, že toto přezkoumání nebylo provedeno. Tvrzení o neexistenci vzájemného vztahu mezi BZ a PBGR však není takovýmto souborem nepřímých důkazů, protože se PBGR nezakládají pouze na počtu BZ. Zásluhy úředníka navíc nemohou bránit zohlednění stejných nebo vyšších zásluh jiných úředníků.

- 282 Komise dále uplatňuje, že PPB měly umožnit přechod na nový systém povyšování s přihlédnutím k délce činnosti úředníků v určité platové třídě, a to v souladu s cílem odměnit je za jejich vytrvalost. Rovněž uvádí, že z důvodu potíží spojených s harmonizací hodnotících zpráv za dřívějšího režimu bylo nezbytné udělit PB odměnou za zásluhy v déle trvajícím časovém období na základě „objektivního kritéria“. Takové kritérium představuje počet let strávených v platové třídě tak, jak je v omezeném rozsahu používán při udělování PPBPT.
- 283 Podle Komise z výše uvedeného vyplývá, že součet BZ a PPB, který slouží za základ pro výpočet PBGR, odráží zásluhy v déle trvajícím časovém období, a nikoli pouze roky služby v platové třídě.
- 284 Na základě rozsudku Leonhardt v. Parlament (bod 213 výše, bod 55) Komise dále tvrdí, že nemůže být povinna zohlednit v plném rozsahu známky udělené úředníkům za dřívějšího režimu, jinak by reforma systému povyšování zcela ztratila na praktickém významu.
- 285 Komise dále zpochybňuje, že by došlo ke zneužití pravomoci, přičemž poukazuje na nutnost zajistit přechod na nový režim a na možnost zohlednit situaci zbývajících úředníků.

— Závěry Soudu

- 286 Je třeba připomenout, že počínaje povyšovacím obdobím 2003 a k zajištění objektivnějšího a snadnějšího srovnávání zásluh úředníků způsobilých k povýšení,

než tomu bylo dříve, byl prostřednictvím OPU 43 a OPU 45 zaveden systém povyšování založený na kvantifikaci zásluh, vyznačující se každoročním udělováním BZ a PB úředníkům. Mezi PB se řadí PBGŘ uvedené v článku 6 OPU 45.

287 Tímto žalobním důvodem žalobce zpochybňuje legalitu rozhodnutí, jímž mu byl v rámci povyšovacího období 2003 udělen pouze PBGŘ. Podle žalobce Komise porušila článek 6 OPU 45 tím, že při udělování PBGŘ úředníkům způsobilým k povýšení upřednostnila kritérium počtu let služby.

288 Nejprve je důležité připomenout, že v souladu s čl. 6 odst. 3 OPU 45 je účelem PBGŘ odměnit „úředníky považované za nejzasloužilejší“. Podle téhož ustanovení se jedná o úředníky, kteří „[přispěli k] dosažení výsledků [...], které jdou nad rámec jejich individuálních cílů“ [písm. i)], nebo kteří „[vyvinuli] zvláštní[...] úsilí a [získali] pozoruhodn[é] výsledky při plnění [svých] úkolů, jak to dokládají jejich [ZVSP]“ [písm. ii)]. Velké PBGŘ, tj. od 6 do 10 PBGŘ, jsou podle čl. 6 odst. 4 OPU 45 vyhrazeny pro „nejvýkonnější úředníky, kteří prokázali své mimořádné zásluhy“, kdežto „malé“ PBGŘ, tj. od 0 do 4 PBGŘ, se podle téhož ustanovení „rozdělí mezi ostatní úředníky, kteří jsou považováni za zasloužilé podle kritérií uvedených [v čl. 6 odst. 3]“.

289 Dále je namístě uvést, že článek 6 OPU 45 se o počtu let služby v platové třídě nezmiňuje jako o kritériu pro udělení PBGŘ.

290 Z toho vyplývá, že udělení PBGŘ musí být založeno skutečnostech souvisejících se zvláštními zásluhami dotčených úředníků, přičemž velké PBGŘ jsou vyhrazeny pro úředníky, kteří prokázali mimořádné zásluhy. Aniž by bylo zapotřebí se vyjadřovat k otázce, zda a v jakém rozsahu může počet let služby v platové třídě vystupovat jako

podpůrné kritérium pro udělení PBGŘ, toto kritérium by každopádně nemohlo být rozhodujícím faktorem pro udělení PBGŘ (viz obdobně rozsudky Soudního dvora ze dne 24. března 1983, *Colussi v. Parlament*, 298/81, Recueil, s. 1131, bod 22, a *Vainker v. Parlament*, bod 101 výše, body 16 a 17; rozsudky Soudu ze dne 29. února 1996, *Lopes v. Soudní dvůr*, T-280/94, Recueil FP, s. I-A-77 a II-239, bod 138, a ze dne 11. července 2002, *Perez Escanilla v. Komise*, T-163/01, Recueil FP, s. I-A-131 a II-717, bod 29).

291 Pro posouzení opodstatněnosti tohoto žalobního důvodu musí být připomenuto, že při hodnocení zásluh, k nimž je třeba přihlédnout v rámci rozhodnutí o povýšení podle článku 45 služebního řádu, a tím pádem i v rámci rozhodnutí o udělení PB, je správa nadána širokou posuzovací pravomocí a přezkum soudu Společenství se musí omezit na posouzení otázky, zda s ohledem na způsoby a prostředky, na jejichž základě správa učinila své posouzení, se správa držela v mezích, k nimž nelze vyslovit výhrady, a neužila svou pravomoc zjevně nesprávným způsobem (rozsudky Soudního dvora ze dne 21. dubna 1983, *Ragusa v. Komise*, 282/81, Recueil, s. 1245, bod 9; ze dne 4. února 1987, *Bouteiller v. Komise*, 324/85, Recueil, s. 529, bod 6; rozsudek *Breton v. Soudní dvůr*, bod 89 výše, bod 98).

292 V projednávané věci Komise v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti vysvětlila, že „udělení jediného PBGŘ [žalobci] zapadá do celkové strategie přijaté [právní službou] pro přechodné povyšovací období 2003 [...], a sice optimalizovat počet případů povýšení svých úředníků“. K tomu dodává, že „úředníci s nejvíce lety služby (tedy s počtem PPB[PT] dosahujícím nejvýše 7 bodů, doplněným v jednom případě také o 4 ZDPB), a se stejným počtem BZ získali automaticky vysoký celkový počet bodů pro povýšení“, a obdrželi tak velké PBGŘ. Dále vysvětluje, že „strategie spočívající ve snaze povýšit úředníky s nejvyšším počtem PPB[PT]/ZDPB, samozřejmě s přihlédnutím k jejich zásluhám, byla legitimní“.

- 293 Rozhodnutí o zamítnutí stížnosti dále odkazuje na hlavní zásady právní služby pro povyšovací období 2003. Tyto hlavní zásady ve své příloze 1B upřesňují, že velké PBGR, jakož i ZDPB byly uděleny pro účely „určení povýšení v roce 2003“ (příloha 1B hlavních zásad). Z uvedené přílohy krom toho vyplývá, že pro povyšovací rok 2003 použila právní služba jako hlavní kritérium pro udělení PBGR „celkový počet BZ a PPB[PT]“ úředníků v dané platové třídě. Podle právní služby tento celkový počet „vyváženým způsobem zohledňoval zásluhy a roky služby v platové třídě“. Pokud byl u různých úředníků v dané platové třídě „[takto získaný] celkový počet stejný, zásluhy [měly převážet] nad roky služby v platové třídě“.
- 294 Komise ve své žalobní odpovědi potvrdila, že „PBGR [byly] v rámci právní služby uděleny podle celkového počtu BZ + PPB[PT] každého úředníka“, přičemž zdůraznila skutečnost, že „součet BZ a PPB[PT], který slouží za základ pro výpočet PBGR, má [...] odrážet zásluhy v déle trvajícím časovém období“.
- 295 Pokud jde o to, zda rozhodnutí o udělení pouze jednoho PBGR žalobci splňuje kritéria čl. 6 odst. 3 OPU 45, je nutno konstatovat, že metoda použitá právní službou pro udělení PBGR vedla k tomu, že úředníci způsobilí k povýšení do platové třídy A4, kteří měli v součtu méně BZ než žalobce, ale vykazovali více let služby v platové třídě, získali více PBGR než žalobce.
- 296 Žalobce, který měl v součtu 16 BZ, tak získal pouze jediný PBGR, zatímco čtyři úředníci platové třídy A5 právní služby, kteří měli celkem 14 nebo 15 BZ, získali velké PBGR i přesto, že jejich zásluhy, tak jak byly zhodnoceny v jejich ZVSP, byly nižší než zásluhy žalobce. V případě těchto čtyř úředníků, kteří se řadí jako druhý, třetí, čtvrtý a pátý v pořadí podle let služby v platové třídě A5 právní služby, byl celkový součet jejich BZ a PPBPT nejméně 21 (nejméně 14 BZ a 7 PPBPT), zatímco v případě žalobce, který strávil méně let služby v platové třídě, tento součet představoval 19 (16 BZ a 3 PPBPT).

297 Z toho vyplývá, že udělení pouze jednoho PBGŘ žalobci není výsledkem použití kritérií zakotvených v čl. 6 odst. 3 OPU 45. Správa totiž vážala udělení PBGŘ nikoli na hodnocení zvláštních, či dokonce mimořádných zásluh dotyčných úředníků, ale na matematický výpočet, a sice na součet BZ a PPBPT, přičemž počet posledně uvedených bodů zákonitě odpovídá počtu let služby (viz bod 206 výše). Kritéria pro udělení PBGŘ, použitá právní službou pro povyšovací období 2003, která zdaleka neodměňují „nejzasloužilejší úředníky“, jak to požaduje čl. 6 odst. 3 OPU 45, tak měla v projednávané věci objektivně za následek situaci, kdy byli upřednostněni úředníci s počtem BZ nižším než žalobce, jelikož z důvodu vyššího počtu let služby v platové třídě byl rozdíl mezi jejich PPBPT a 3 PPBPT žalobce vyšší než rozdíl mezi jejich BZ a 16 BZ žalobce.

298 Pokud jde o argument Komise, že se udělování PBGŘ zakládá na zásluhách v déle trvajícím časovém období, a nikoli na počtu let služby, je třeba nejprve poznamenat, že podle článku 12 OPU 45 se PPB udělují, tak „aby zásluhy mohly být náležitě zohledněny v déle trvajícím časovém období“. Naproti tomu pokud jde o PBGŘ, článek 6 OPU 45 žádný výslovný odkaz na takové kritérium neobsahuje.

299 Je však nutno upřesnit, jak zdůrazňuje i Komise, že zvláštní zásluhy uvedené v čl. 6 odst. 3 OPU 45, které odůvodňují udělení PBGŘ, nevyplývají nutně a výlučně z poslední ZVSP dotyčných úředníků. Článek 6 odst. 3 písm. ii) OPU 45 totiž za účelem rozlišení nejzasloužilejších úředníků pro potřeby udělení PBGŘ poukazuje na ZVSP v množném čísle.

300 Metoda použitá právní službou, podle níž se PBGŘ stanoví na základě součtu BZ a PPBPT, však není pro takový účel vhodná. BZ, které byly zohledněny pro účely udělení pouze jednoho PBGŘ žalobci, totiž odpovídají oněm 16 BZ vyplývajícím z poslední ZVSP před povyšovacími obdobími. Případné zásluhy, o nichž se zmiňují

předchozí hodnotící zprávy, rovněž nebyly pro účely stanovení PPBPT zohledněny. Udělování těchto PPBPT totiž v souladu s čl. 12 odst. 3 písm. a) OPU 45 probíhá automaticky „po 1 bodu za každý rok strávený v platové třídě, a to nejvýše do 7 bodů“.

- 301 Komise konečně poukazuje na nezbytný „přechod na systém založený na zohlednění zásluh v déle trvajícím časovém období“. Za tím účelem odkazuje zejména na rozsudek Leonhardt v. Parlament, bod 213 výše, bod 51. Je však zapotřebí připomenout, že připustil-li Soud v tomto rozsudku, že se správa může dočasně a v jistých mezích odchýlit od striktního uplatňování trvalých pravidel a zásad, které běžně platí pro řízení o povýšení, učinil tak pouze proto, aby odpověděl na naléhavou potřebu spojenou s přechodem od starého režimu povyšování na nový a aby zohlednil omezení, která s sebou nese přechod od jednoho způsobu řízení na jiný. Přitom je nesporné, že PBGR jsou trvalým, a nikoli dočasným způsobem provedení nového systému povyšování, a odkaz na výše uvedený rozsudek Leonhardt v. Parlament je proto zcela irelevantní. Soud mimochodem připomíná, že potřeba zohlednit zásluhy nashromážděné v platové třídě úředníky Komise, kteří byli zaměstnaní v okamžiku vstupu v platnost uvedeného systému, krom toho odůvodňovala udělování tří kategorií přechodných bodů.
- 302 Z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o udělení pouze jednoho PBGR žalobci bylo určeno součtem BZ a PPBPT žalobce, a porušuje tak kritéria obsažená v čl. 6 odst. 3 OPU 45. Rozhodnutí o stanovení celkového počtu bodů pro povýšení žalobce je v důsledku toho protiprávní v rozsahu, v němž se žalobci uděluje pouze jeden PBGR.
- 303 Není třeba zkoumat ostatní části žalobního důvodu, které žalobce uplatňuje vůči tomuto rozhodnutí. Nemohly by totiž vést ke zrušení rozhodnutí v širším rozsahu, protože se týkají téže kategorie bodů.

K žalobnímu důvodu, jímž je zpochybňována legalita rozhodnutí o neudělení žádného PBO žalobci

- 304 Žalobce v podstatě zpochybňuje délku posuzování žádosti o autoremeduru, kterou podal na základě článku 13 OPU 45. Uplatňuje též výhrady k tomu, že doporučení výboru pro povýšení nebylo odůvodněno. Nakonec tvrdí, že OOI neprovedl skutečné posouzení jeho opravného prostředku.
- 305 Soud konstatuje, že v souladu s čl. 13 odst. 1 OPU 45 musí být žádost o autoremeduru podána ve lhůtě pěti pracovních dnů od zveřejnění „seznamu zásluh podle článku 8“. Tento seznam se přitom vyhotoví „po udělení [PB] postupem podle článku 6“. Předmětem žádosti o autoremeduru jsou tedy rozhodnutí týkající se PBGR. Tento závěr nelze zpochybnit skutečností, že žalobce svůj opravný prostředek doplnil s uvedením, proč měl obdržet PBDÚ.
- 306 Rozhodnutí, jímž bylo žalobci odmítnuto udělení PBO, je tedy potvrzením rozhodnutí, kterým mu byl udělen pouze jeden PBGR. Žalobní důvody uplatněné proti posledně uvedenému rozhodnutí je tedy třeba chápat tak, že zároveň směřují proti zamítnutí žádosti o autoremeduru. Z posouzení předchozího žalobního důvodu přitom vyplývá, že rozhodnutí o udělení pouze jednoho PBGR žalobci je stíženo vadou spočívající ve zjevně nesprávném posouzení a že porušuje článek 45 služebního řádu, článek 6 OPU 45 a zásadu práva na služební postup. Stejnými vadami tedy trpí i rozhodnutí, jímž bylo žalobci odmítnuto udělení PBO.
- 307 Proto není třeba v projednávané věci zkoumat žalobní důvody napadající konkrétně posouzení žádosti žalobce o autoremeduru.

K žalobnímu důvodu směřujícímu proti rozhodnutí, jímž bylo žalobci odmítnuto udělení PBDÚ

- 308 Žalobce napadá rozhodnutí, jímž mu bylo odmítnuto udělení PBDÚ, přičemž poukazuje na chybějící odůvodnění doporučení výboru pro povýšení, na článek 45 služebního řádu, na článek 9 OPU 45, na zásadu rovného zacházení, na zjevně nesprávné posouzení a na zneužití pravomoci.

K chybějícímu odůvodnění doporučení výboru pro povýšení

— Argumenty účastníků řízení

- 309 Žalobce, který nezískal žádný PBDÚ, vytýká výboru pro povýšení úředníků kategorie A, že v této souvislosti neodůvodnil své návrhy.

- 310 Komise odpovídá, že přípravný akt nemusí být odůvodněn.

— Závěry Soudu

- 311 Soud považuje argument za neopodstatněný z důvodů uvedených v bodech 144 a 145 výše.

K nevykonání pravomoci OOJ, která mu byla svěřena článkem 9 OPU 45

— Argumenty účastníků řízení

312 Žalobce tvrdí, že OOJ pouze potvrdil návrhy smíšeného výboru a nepřihlédl k jeho činnosti školitele/přednášejícího a k jeho činnosti v rámci zastupování.

313 Komise odpovídá, že OOJ skutečně provedl srovnávací přezkoumání spisů úředníků, kteří mohli získat PBDÚ, ale že se na základě tohoto přezkoumání rozhodl neudělit žalobci žádný z těchto bodů. Dodává, že nic nebránilo tomu, aby OOJ vyhověl návrhům výborů pro povýšení, jak v projednávané věci učinil.

— Závěry Soudu

314 Soud připomíná, že podle čl. 9 odst. 3 OPU 45 je udělení PBDÚ navrhováno smíšenou pracovní skupinou každého příslušného výboru pro povýšení. Po potvrzení návrhů těmito výbory jsou tyto návrhy následně předloženy k rozhodnutí OOJ.

315 OOJ rozhodl dne 20. listopadu 2003. Skutečnost, že v této souvislosti převzal doporučení výborů pro povýšení, nestačí jako důkaz o tom, že reálně nevykonal své pravomoci. OOJ se totiž může ztotožnit s posouzením učiněným výbory pro povýšení.

- 316 Žalobce každopádně namířil svou stížnost zejména proti rozhodnutí, jímž mu bylo odmítnuto udělení PBDÚ. OJ přitom zamítl stížnost žalobce na základě argumentace, která dokazuje, že tato kategorie bodů byla skutečně posouzena. Uvedl totiž, že přednášky a ostatní činnosti, o nichž se žalobce zmiňuje, byly úzce spjaty jak s povahou jeho služebních povinností, tak s oblastí, kterou měl na starost v právní službě. OJ dále podotkl, že „skupina pro transparentnost“ právní služby, k níž žalobce patří, je neformálním útvarem. Proto měl za to, že tento výbor nelze stavět na roveň smíšenému výboru, neboť výčet dodatečných úkolů uvedený v příloze I OPU 45 je taxativní. OJ konečně konstatoval, že ve ZVSP žalobce za roky 2001–2002 není v rubrice *ad hoc* zmínka o žádném dodatečném úkolu.
- 317 Argument zakládající se na tom, že OJ skutečně nevykonal své pravomoci, proto není opodstatněný.

K porušení článku 9 OPU 45 ze strany OJ

— Argumenty účastníků řízení

- 318 Žalobce tvrdí, že zastupuje úředníky platové třídy A5 v rámci skupiny pro transparentnost v právní službě. Uvádí, že také pořádal kurzy a přednášky jak vně orgánu, tak i pro své kolegy, a to vedle svých obvyklých služebních povinností. Podle žalobce je kromě toho irelevantní, že znalosti potřebné pro pořádání těchto kurzů a přednášek získal díky výkonu svých služebních povinností v právní službě. Právní službě dále vytýká, že předmětné úkoly neoznámila výboru pro povýšení a že se o nich nezmínila v jeho ZVSP za roky 2001–2002. Žalobce konečně tvrdí, že jistí úředníci obdrželi PBDÚ za činnosti obdobné těm, které vykonával on sám, či dokonce za činnosti méně významné. Navrhuje, aby Soud vyzval Komisi k předložení anonymního seznamu úředníků platové třídy A5, kteří získali PBDÚ

za činnosti „školitel/přednášející“ a za zastupování, s uvedením konkrétně vykonávaných činností. Dále navrhuje, aby byla Komise vyzvána k podání vysvětlení, v čem se tyto činnosti pojmově liší od oboru činnosti dotčených osob v rámci orgánu.

- 319 Komise zdůrazňuje, že v rámci řízení o povýšení je OOJ nadán širokou posuzovací pravomocí. Dále uplatňuje, že „skupina pro transparentnost“ právní služby je pouze neformálním útvarem, který nelze klást naroveň výborům vyjmenovaným v příloze I OPU 45. Z toho podle ní plyne, že výbor pro povýšení úředníků kategorie A neměl pravomoc udělit žalobci PB odměnou za toto jeho působení. Konečně tím, že žalobce vykonával činnosti školitele/přednášejícího, mu nevzniká nárok na udělení PBDÚ. Omezený počet udělovaných bodů vede k tomu, že mohou být uděleny pouze nejzasloužilejším úředníkům podle kritérií uvedených v článku 9 OPU 45. Přitom skutečnost, že určitý úředník má zásluhy, ještě nevylučuje, že jiní úředníci mají stejné nebo vyšší zásluhy.

— Závěry Soudu

- 320 Soud poznamenává, že čl. 9 odst. 2 OPU 45 ponechává OOJ široký prostor pro uvážení. Udělení PBDÚ předně váže na tři kritéria. Tato kritéria se týkají otázek, zda byly předmětné úkoly vykonávány v zájmu orgánu, zda spadají do kvalifikačního profilu dotyčného úředníka, či nikoli a zda je tento úředník dovedl do zdárného konce. Při ověřování každého z těchto kritérií se uplatňuje posuzovací pravomoc OOJ. Článek 9 odst. 2 OPU 45 dále stanoví počet přidělených bodů, které se rozdělí podle počtu úředníků způsobilých k povýšení. Rozdělování těchto bodů podle stupnice obsažené v příloze I OPU 45 za jednotlivé činnosti, které tam jsou uvedeny, rovněž znamená provedení výběru založeného na hodnocení zásluh, k nimž je možné přihlížet. Soud připomíná, že v této souvislosti se jeho přezkum musí omezit na posouzení otázky, zda se správa při výkonu své posuzovací pravomoci držela

v mezích, k nimž nelze vyslovit výhrady, a neužila tuto svou pravomoc zjevně nesprávným způsobem (viz bod 291 výše).

- 321 Pokud jde nejprve o činnosti žalobce vykonávané v rámci „skupiny pro transparentnost“, je třeba připomenout, že příloha I OPU 45 obsahuje taxativní výčet dodatečných úkolů v zájmu orgánu, které mohou odůvodnit udělení PBDŮ podle článku 9 OPU 45. Vzhledem k tomu, že v příloze I OPU 45 nejsou činnosti prováděné v rámci skupiny pro transparentnost zmíněny, OOJ se nedopustil ani nesprávného právního posouzení, ani zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, když žalobci neudělil žádný PBDŮ za jeho působení v uvedené skupině.
- 322 Pokud se dále jedná o činnosti školitele/přednášejícího, které žalobce podle vlastního tvrzení vykonával, je třeba uvést, že za takové činnosti lze podle přílohy I OPU 45 udělit jeden PBDŮ. V pracovní náplni žalobce se však uvádí „komunikace o [některých] právních aspektech – internal communication“. V jeho ZVSP za roky 2001–2002 se navíc upřesňuje, že je pověřen tím, aby „informoval Komisi a její útvary o vývoji soudních sporů a vývoji práva Společenství [, jakož i] šířil znalosti a zkušenosti z práva Společenství“. Z toho vyplývá, že se OOJ nedopustil žádného nesprávného právního posouzení ani zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, když měl za to, že školení a přednášky žalobce určené pro jeho kolegy spadají do rámce jeho řádných služebních povinností. OOJ se proto správně domníval, že čl. 9 odst. 2 druhý pododstavec druhá odrážka OPU 45 brání tomu, aby byl žalobci odměnou udělen jeden PBDŮ.
- 323 Žalobce dále poukazuje na své externí činnosti. Jedná se o dvě přednášky o právu hospodářské soutěže Společenství a evropském správním právu uspořádané na španělských univerzitách, o účast na projektu právního výzkumu v oblasti telekomunikací na žádost italských orgánů a publikaci o službách obecného hospodářského zájmu. Žalobce však nepředložil žádný důkaz, na jehož základě by bylo možné se domnívat, že tyto činnosti byly prováděny „v zájmu orgánu“ v souladu s čl. 9 odst. 2 druhým pododstavcem první odrážkou OPU 45. OOJ navíc mohl ve svém rozhodnutí ze dne 15. června 2004 konstatovat, že právní služba neuvedla

jméno žalobce na seznamu úředníků, kteří podle jejího názoru mohli získat PBDÚ. OOJ mohl rovněž poznamenat, že právní služba dále neuvedla výše uvedené činnosti v rubrice ZVSP věnované „Dodatečným úkolům“. Žalobce na toto opomenutí upozorňuje, jeho výhrada ale není přípustná, neboť napadá ZVSP za roky 2001–2002, což však žalobce neučinil včas. Žalobce rovněž uvádí, že předmětné úkoly zmínil v části ZVSP, kterou měl vyplnit sám. Tato zmínka však není směrodatná, protože jeho pohled na vlastní činnost je přirozeně subjektivní.

- 324 Konečně návrhu žalobce, aby Komise Soudu předložila anonymní seznam těch, kteří získali PBDÚ, na němž měly být mimoto uvedeny činnosti, za něž byly PBDÚ uděleny, a vysvětlení, proč byly tyto činnosti považovány za činnosti netýkající se běžných služebních povinností dotyčných úředníků, nelze vyhovět. Žalobce totiž neprokázal, že činnosti, za které podle něj měly být uděleny PBDÚ, splňují všechna kritéria uznatelnosti podle čl. 9 odst. 2 OPU 45. Jen pro úplnost, i kdyby ten či onen úředník získal PBDÚ za výkon činností splňujících kritéria uvedená v čl. 9 odst. 2 OPU 45, nijak by z toho nevyplývalo, že rozhodnutí neudělit žalobci PBDÚ je protiprávní.
- 325 Z toho vyplývá, že žalobní důvod vycházející z porušení článku 9 OPU 45 není opodstatněný.

Ke zneužití pravomoci

— Argumenty účastníků řízení

- 326 Žalobce se domnívá, že udělování PBDÚ bylo stíženo vadou spočívající ve zneužití pravomoci. Tvrdí, že úkoly „školitele/přednášejícího“ byly vzaty v úvahu pouze

v ojedinělých případech a svévolně, zatímco je příloha I OPU 45 řadí na čtvrté místo ze šesti v sestupném pořadí podle jejich významu. Podotýká také, že tyto úkoly nebyly převzaty do znění těchto OPU z roku 2004, protože „hranici mezi činnostmi přednášejícího nebo školitele a běžnou činností úředníka lze vytýčit jen s obtížemi“.

³²⁷ Podle žalované její odpovědi na předchozí části žalobního důvodu ukazují, že žalobcovy činnosti školitele/přednášejícího byly zohledněny odpovídajícím způsobem a že PBDÚ byly uděleny v souladu s kritérii obsaženými v článku 9 OPU 45. Navíc skutečnost, že předmětné činnosti byly z přílohy I OPU 45 vypuštěny počínaje obdobím 2004 z důvodu obtížného uplatňování tohoto kritéria, nedokládá, že by došlo ke zneužití pravomoci.

— Závěry Soudu

³²⁸ Soud připomíná, že pojem „zneužití pravomoci“ má přesně vymezený dosah a označuje situaci, kdy správní orgán užívá své pravomoci za jiným účelem, než pro který mu byly svěřeny. Rozhodnutí je stíženo vadou spočívající ve zneužití pravomoci jen tehdy, pokud se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukáže, že bylo přijato za účelem dosažení jiných cílů, než které byly sledovány (rozsudek Soudního dvora ze dne 5. června 2003, O'Hannrachain v. Parlament, C-121/01 P, Recueil, s. I-5539, bod 46; rozsudky Soudu ze dne 11. června 1996, Anacoreta Correia v. Komise, T-118/95, Recueil FP, s. I-A-283 a II-835, bod 25, a ze dne 14. října 2004, Sandini v. Soudní dvůr, T-389/02, Sb. VS s. I-A-295 a II-1339, bod 123).

³²⁹ Zneužití pravomoci je tak plnohodnotným důvodem pro zrušení, který nelze dovozovat z nesprávného uplatňování článku 9 a přílohy I OPU 45. Z posouzení

předchozích argumentů navíc vyplynulo, že článek 9 OPU 45 byl uplatněn správně. Krom toho skutečnost, že činnosti školitele/přednášejícího byly z přílohy I OPU 45 vypuštěny počínaje povyšovacím obdobím 2004, nedokazuje, že rozhodnutí, jímž bylo žalobci odmítnuto udělení PBDÚ v rámci povyšovacího období 2003, sledovalo skrytý cíl nebo v obecnější rovině že ustanovení obsažená v této rubrice na něj byla uplatněna nesprávně.

- 330 Tento argument tedy není opodstatněný. Totéž tedy platí i pro celý žalobní důvod směřující proti rozhodnutí, jímž nebyl žalobci udělen žádný PBDÚ.

K žalobnímu důvodu směřujícímu proti rozhodnutí, jímž bylo žalobci odmítnuto udělení PPBVP

Argumenty účastníků řízení

- 331 Žalobce tvrdí, že rozhodnutí výboru pro povýšení úředníků kategorie A o udělení PPBVP není odůvodněno. Rozhodnutí OOJ týkající se jeho stížnosti podle něj taktéž není odůvodněno.

- 332 Komise odpovídá, že přípravný akt nemusí být odůvodněn a že vysvětlení uvedená v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti žalobce jsou dostatečná.

Závěry Soudu

- 333 Soud připomíná, že výbory pro povýšení jsou příslušné pouze k podání návrhu na udělení PPBVP (viz bod 84 výše). Nemají povinnost odůvodňovat své návrhy z důvodů, které již byly uvedeny v bodech 143 a následujících výše. Žalobce mimoto nemůže OOJ vytýkat, že ve svém rozhodnutí ze dne 15. června 2004 neodůvodnil, proč mu odmítl udělit PPBVP. Ve své stížnosti totiž netvrdil, že mu takové body měly být uděleny, a v tomto ohledu nepředložil žádný podrobný argument. Rozhodnutí OOJ navíc obsahuje odůvodnění ohledně uplatnění přechodných ustanovení. Konečně v *Administrativních informacích* č. 34-2003 již bylo uvedeno, že „výbory pro povýšení [...] budou moci navrhnout udělení nejvýše 2 bodů těm úředníkům, jejichž situace to odůvodňuje“, a v *Administrativních informacích* č. 82-2003 byly upřesněny hlavní případy, kdy bylo jejich udělení odůvodněno.
- 334 Tento žalobní důvod proto není opodstatněný.

K žalobnímu důvodu směřujícímu proti seznamu povýšených

Argumenty účastníků řízení

- 335 Vedle žalobních důvodů, jimiž je zpochybňována řádnost přípravných aktů a které se mohou dotýkat legality seznamu povýšených, žalobce též přímo napadá platnost tohoto seznamu. Tvrdí, že OOJ při rozhodování o povýšení neprovedl srovnání příslušných zásluh kandidátů a že pouze potvrdil seznam zásluh stanovený výborem pro povýšení.

- 336 Podle Komise se OJ nezakazuje vyhovět návrhům výborů pro povýšení a žalobce neprokazuje, že by OJ svou posuzovací pravomoc skutečně nevykonal.

Závěry Soudu

- 337 Soud připomíná, že tento výbor dne 13. listopadu 2003 stanovil seznam zásluh uvedený v článku 10 OPU 45 na základě seznamu zveřejněného dne 7. července 2003 a na základě svých návrhů na udělení PBDÚ, PBO a PPBVP. OJ stanovil seznam povýšených dne 20. listopadu 2003 v souladu s těmito návrhy. Jak kritéria pro udělování BZ a PB, tak postupy zavedené v OPU 43 a OPU 45 však činí posuzování zásluh objektivnějším a zužují faktory, které OJ nutí, aby se od návrhů výborů pro povýšení odchýlil.
- 338 Skutečnost, že stanoviska výboru pro povýšení úředníků kategorie A a OJ vyznívají stejně, každopádně nepostačuje jako důkaz toho, že OJ své pravomoci skutečně nevykonal.
- 339 Žalobní důvod proto není opodstatněný.

4. *K rozsahu zrušení*

- 340 Soud dospěl k závěru, že části žalobního důvodu směřujícího proti rozhodnutí, jímž byl žalobci udělen pouze jeden PBGR (body 286 a následující výše), jsou opodstatněné. Zjištěné vady se tak dotýkají rozhodnutí, jímž mu byl udělen celkový počet pouhých 20 bodů pro povýšení.

341 Je však třeba zkoumat, zda se tyto vady dotýkají také seznamu úředníků povýšených do platové třídy A4 v rámci povýšovacího období 2003 nebo každopádně alespoň rozhodnutí, jímž byl zamítnut zápis žalobce na tento seznam.

342 Odpověď na tuto otázku závisí na tom, zda by opatření, které bude Komise muset přijmout k nápravě výše uvedených vad, mohla žalobci zajistit dosažení povýšovacího limitu stanoveného pro období 2003 v *Administrativních informacích* č. 69-2003 na 31 bodů.

343 V projednávané věci získal žalobce 16 BZ a 3 PPBPT. Na základě čl. 6 odst. 4 písm. a) OPU 45 by mohl dále získat až 10 PBGR. Z článku 13 odst. 2 OPU 45 konečně vyplývá, že OOJ může udělit na základě opravného prostředku „dodatečné PBO (mimo počet přidělený generálnímu ředitelství)“. Komise ve svých odpovědích na otázky Soudu upřesnila, že „takový opravný prostředek je přípustný [...], i kdyby dotyčné generální ředitelství udělilo dotyčnému úředníkovi 10 [PBGR], to znamená nejvyšší možný počet bodů“. Krom toho uvedla, že PBO mohou být udělovány „bez omezení“. Tento výklad je v souladu s rozhodujícím postavením, které článek 45 služebního řádu svěřuje OOJ při posuzování zásluh úředníků za účelem jejich případného povýšení. Mimoto vysvětluje omezený dopad cílového průměru a s ním související sankce podle čl. 6 odst. 1 OPU 45 a podle *Administrativních informací* č. 99-2002 na posuzovací pravomoc orgánu (body 168 a následující výše).

344 Za těchto podmínek nelze vyloučit, že by žalobce mohl výše uvedeného povýšovacího limitu dosáhnout.

345 Z toho vyplývá, že je namístě zrušit rozhodnutí ze dne 20. listopadu 2003, jimiž OOJ jednak stanovil žalobci celkový počet bodů pro povýšení v rámci povýšovacího období 2003 na 20, a jednak zamítl jeho zápis na seznam povýšených do platové třídy A4.

- 346 Žalobce však navrhuje zrušení seznamu zásluh úředníků platové třídy A5 a seznamu úředníků povýšených do platové třídy A4 v celém rozsahu. Uplatňuje, že na rozdíl od dřívějšího režimu přetrvávají účinky rozhodnutí přijatých v rámci povýšovacího období 2003 i po jeho skončení, a to kvůli systému kapitalizace bodů pro povýšení. Dále tvrdí, že námitky protiprávnosti, které uplatnil vůči OPU 43 a OPU 45, nicotnost přípravných aktů a neprovedení srovnání zásluh mají dopad na celé řízení a na všechny úředníky, jichž se dotýká.
- 347 Z bodů 87 a následujících výše však vyplývá, že seznam zásluh uvedený v článku 10 OPU 45 je přípravným aktem, který jako takový nelze zrušit.
- 348 Krom toho z posouzení, které Soud provedl v bodech 125 až 256 výše, vyplývá, že požadavek žalobce na zrušení celého seznamu povýšených úředníků z důvodu protiprávnosti OPU 43 a OPU 45 nebo nicotnosti přípravných aktů každopádně spočívá na mylném předpokladu, protože předmětné námitky protiprávnosti a žalobní důvod nejsou opodstatněné.
- 349 Konečně by zrušení celého seznamu povýšených, který čítá 141 úředníků, znamenalo nadměrnou sankci (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 5. června 1980, Oberthür v. Komise, 24/79, Recueil, s. 1743, bod 13; rozsudky Soudu ze dne 10. července 1992, Barbi v. Komise, T-68/91, Recueil, s. II-2127, bod 36; Rasmussen v. Komise, bod 220 výše, bod 52, a ze dne 6. července 2004, Huygens v. Komise, T-281/01, Sb. VS s. I-A-203 a II-903, bod 141). Tomuto posouzení neodporuje okolnost, která je ostatně běžná, že účinky rozhodnutí přijatých v rámci sporného povýšovacího období nezanikají jeho skončením, a to z toho důvodu, že žalobce bude moci v budoucnu soutěžit s úředníky, jejichž povýšení nebylo zrušeno.

K organizačním procesním opatřením

- 350 Žalobce navrhuje, aby Soud nařídil několik organizačních procesních opatření.
- 351 Zaprvé navrhuje, aby Soud „vyzval žalovanou k předložení anonymních údajů s uvedením PPB, BZ a PBGR udělených každému úředníkovi platové třídy A5 právní služby“. Soud se domnívá, že toto opatření je nadbytečné vzhledem k zjištění, která učinil v bodě 296 výše.
- 352 Zadruhé žalobce navrhuje, aby Soud „vyzval žalovanou k předložení návrhu týkajícího se udělení PBGR žalobci, který měl sepsat pan Santaolalla Gadea, žalobcův nadřízený ředitel, nebo jakýkoli jiný dokument, který se o tomto návrhu zmiňuje“. Soud toto opatření v průběhu řízení nařídil.
- 353 Zatřetí žalobce žádal, aby Soud „vyzval žalovanou k předložení anonymního seznamu úředníků platové třídy A5, kteří získali body za činnosti školitele/přednášejícího, s uvedením vykonávaných činností a s vysvětlením, v čem se tyto činnosti liší od oboru činnosti těchto úředníků v rámci orgánu“. Tomuto návrhu se nevyhovuje z důvodů uvedených v bodě 324 výše.

K nákladům řízení

- 354 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobce požadoval náhradu nákladů řízení a žalovaná neměla ve věci úspěch, je namístež uložit jí náhradu všech nákladů řízení.

Z těchto důvodů

Soud (pátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Komise o stanovení celkového počtu bodů pro povýšení žalobce na 20 bodů a zamítnutí jeho zápisu na seznam úředníků povýšených do platové třídy A4 v rámci povýšovacího období 2003 se zrušují.**

- 2) **Žaloba se ve zbývající části zamítá.**

3) Komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 19. října 2006.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

M. Vilaras

Obsah

Právní rámec	II - 4150
Skutkový stav a řízení	II - 4160
Návrhová žádání účastníků řízení	II - 4163
K přípustnosti	II - 4165
1. Systém povyšování	II - 4166
2. Průběh povýšovacího období	II - 4168
3. Akt nepříznivě zasahující do právního postavení	II - 4175
4. Lhůty k podání opravného prostředku	II - 4179
K věci samé	II - 4185
1. K námitkám protiprávnosti některých ustanovení OPU 43 a OPU 45	II - 4185
K první námitce protiprávnosti, směřující proti článku 2 OPU 43 a proti článkům 3, 6, 7, 9, 10, 12 a 13 OPU 45	II - 4186
K tvrzení, že BZ údajně nejsou rozhodující	II - 4186
— Argumenty účastníků řízení	II - 4186
— Závěry Soudu	II - 4187
K nedostatku odůvodnění	II - 4190
— Argumenty účastníků řízení	II - 4190
— Závěry Soudu	II - 4190
K tvrzení, že OPU 45 nedodrží článek 26 služebního řádu a práva obhajoby	II - 4192
— Argumenty účastníků řízení	II - 4192
— Závěry Soudu	II - 4193
	II - 4251

K účinnosti opravných prostředků založených na článku 13 OPU 45	II - 4194
— Argumenty účastníků řízení	II - 4194
— Závěry Soudu	II - 4195
K porušení zásady řádné správy a práva na nestranné a spravedlivé řízení	II - 4195
K druhé námitce protiprávnosti, směřující proti článkům 6 a 7 OPU 45, posuzovaným z hlediska Administrativních informací č. 99-2002, které stanoví cílový průměr, jenž omezuje posuzovací pravomoc generálních ředitelství	II - 4196
Argumenty účastníků řízení	II - 4196
Závěry Soudu	II - 4197
K třetí námitce protiprávnosti, směřující proti článku 12 OPU 45, který podle ní klade přílišný důraz na počet let služby, je nepřesný a nebere ohled na příslušnost OOJ	II - 4204
K přechodné povaze článku 12 OPU 45	II - 4204
— Argumenty účastníků řízení	II - 4204
— Závěry Soudu	II - 4205
K tvrzení, že v případě PPB je údajně rozhodující počet let služby v platové třídě	II - 4205
— Argumenty účastníků řízení	II - 4205
— Závěry Soudu	II - 4207
K nepřislušnosti výborů pro povýšení k udělování PPBVP	II - 4212
— Argumenty účastníků řízení	II - 4212
— Závěry Soudu	II - 4213
Ke čtvrté námitce protiprávnosti, směřující proti článku 9 a příloze I bodům 1, 2, 3, 5 a 6 OPU 45, které údajně vedou k přeceňování některých činností	II - 4213
Argumenty účastníků řízení	II - 4213
Závěry Soudu	II - 4214

K páté námitce protiprávnosti, směřující proti údajně diskriminačnímu čl. 7 odst. 2 OPU 45	II - 4217
Argumenty účastníků řízení	II - 4217
Závěry Soudu	II - 4218
2. K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nicotnosti rozhodnutí o žádostech o autoremeduru a o udělení PBDŮ, PPBVP a ZDPB	II - 4219
3. K žalobním důvodům vycházejícím z protiprávního uplatňování OPU 45	II - 4222
K žalobním důvodům, jimiž je napadáno rozhodnutí o udělení pouze jednoho PBGR žalobci	II - 4223
K porušení povinnosti odůvodnění	II - 4223
— Argumenty účastníků řízení	II - 4223
— Závěry Soudu	II - 4224
K porušení článku 45 služebního řádu, článků 6 a 13 OPU 45 a zásady práva na služební postup, k zjevně nesprávnému posouzení a ke zneužití pravomoci	II - 4227
— Argumenty účastníků řízení	II - 4227
— Závěry Soudu	II - 4229
K žalobnímu důvodu, jímž je zpochybňována legalita rozhodnutí o neudělení žádného PBO žalobci	II - 4235
K žalobnímu důvodu směřujícímu proti rozhodnutí, jímž bylo žalobci odmítnuto udělení PBDŮ	II - 4236
K chybějícímu odůvodnění doporučení výboru pro povýšení	II - 4236
— Argumenty účastníků řízení	II - 4236
— Závěry Soudu	II - 4236
K nevykonání pravomoci OJ, která mu byla svěřena článkem 9 OPU 45.	II - 4237
— Argumenty účastníků řízení	II - 4237
— Závěry Soudu	II - 4237
	II - 4253

K porušení článku 9 OPU 45 ze strany OOJ	II - 4238
— Argumenty účastníků řízení	II - 4238
— Závěry Soudu	II - 4239
Ke zneužití pravomoci	II - 4241
— Argumenty účastníků řízení	II - 4241
— Závěry Soudu	II - 4242
K žalobnímu důvodu směřujícímu proti rozhodnutí, jímž bylo žalobci odmítnuto udělení PPBVP	II - 4243
Argumenty účastníků řízení	II - 4243
Závěry Soudu	II - 4244
K žalobnímu důvodu směřujícímu proti seznamu povýšených	II - 4244
Argumenty účastníků řízení	II - 4244
Závěry Soudu	II - 4245
4. K rozsahu zrušení	II - 4245
K organizačním procesním opatřením	II - 4248
K nákladům řízení	II - 4249